Súd:	Okresný súd Žilina
Spisová značka:	25C/34/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5112205845
Dátum vydania rozhodnutia:	18. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Drahomír Mrva
ECLI:	ECLI:SK:OSZA:2018:5112205845.20

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina, v konaní pred sudcom JUDr. Drahomírom Mrvom, v spore žalobcu: G.. I. K., L.. XX.X.XXXX, J. G. L. E., A.. Š. XX, občan SR, zast. JUDr. Igor Šafránko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: Slovenská republika, zast. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie 2.019.511,45 eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy z titulu výkonu väzby vo výške 25.000 eur, do 30 dní po právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy z titulu trestného stíhania vo výške 25.000 eur do 30 dní po právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a .

Žalovaný má n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 95 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou podanou na Okresný súd Svidník dňa 28.9.2011 domáhal súdneho výroku, ktorým by súd zaviazal žalovaných v rade 1/ a 2/ a to:

1/ Slovenskú republiku, zast. Ministerstvom vnútra SR a 2/ Slovenskú republiku, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, zaplatiť žalobcovi:

a/ spoločne a nerozdielne sumu 19.511,45 eur s 9,25 % úrokom z omeškania ročne od 19.10.2011 do zaplatenia, všetko do 15 dní po právoplatnosti rozsudku,

b/ spoločne a nerozdielne nemajetkovú ujmu 2.000.000 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Tiež žiadal priznať náhradu trov konania.

2. Ako dôvod pre podanie žaloby žalobca uviedol (v žalobe podrobne rozpísal), že žalobca bol príslušník policajného zboru Slovenskej republiky, vo funkcii starší referent - špecialista Úradu boja proti organizovanej kriminalite (v skratke ÚBOK), pri Krajskom riaditeľstve policajného zboru v Prešove, v hodnosti kapitán.
Správy o jeho trestnom stíhaní uzneseniami Krajského úradu justičnej polície PZ Žilina za skutky tam uvedené, vzatí žalobcu do väzby, skutočnosti doplnené ďalšími zavádzajúcimi informáciami o jeho obvinení z korupcie, brania úplatkov, ovplyvňovania vyšetrovania nezákonným vyrábaním a

podhadzovaním dôkazov v neprospech obvinených a iné, prezentované predstaviteľmi Ministerstva vnútra SR boli nepravdivé a boli odvysielané na televíznych a rozhlasových staniciach, v najsledovanejších časoch.
Predmetné informácie uverejnili takmer všetky významné denníky a večerníky v Slovenskej republike.

3. Žalobca v žalobe odkázal na prílohy - na pripojené dôkazy a to: Prepis hovoru zo spravodajstva Noviny TV, odvysielané dňa 8.12.2003-55/ spisu, článok: Policajta prepustili z väzby, pracuje na pôvodnom mieste, uverejnený v periodiku SME dňa 8.10.2004 - 56/ spisu, článok: Prešovského policajta zatiaľ neprepustia, uverejnený v periodiku SME dňa 21.9.2004-57/ spisu, článok: Obvineného policajta jeho nadriadení neprepustili, uvedeného v periodiku PRAVDA zo dňa 8.10.2004-58 spisu, článok: Prešovské podsvetie si vydýchlo, Predátor je vo väzbe, uverejnené v periodiku Prešovský korzár dňa 15.12.2003-59/ spisu, článok: I. D.: I. K.. má najlepšie výsledky na východnom Slovensku, tiež uverejnené v peridiku Prešovský korzár dňa 15.12.2003-59 spisu, článok: Lovec mafiánov je za mrežami, prešovské podsvetie oslavuje, uverejnený v periodiku NÁRODNÁ OBRODA dňa 16.12.2003-60 spisu, článok: Z liečenia priamo za mreže, uverejnený v periodiku NOVÝ ČAS dňa 15.12.2003- 61/ spisu, článok: Ďalší policajt za mrežami, uverejnený v periodiku Prešovský VEČERNÍK dňa 10.12.2003-62/ spisu, článok: Policajt z Prešova tvrdí, že v pozadí jeho väzby bol sám prezident PZ, uverejnený v periodiku NOVÝ ČAS dňa 17.1.2005-63/ spisu, prepis z hovoru z relácia paľba, odvysielaný na TV MARKÍZA dňa 17.1.2005-64/, prepis reportáže s názvom „ I.. D.: SMK diskredituje SNS, SDKÚ, ANO aj SMER“, odvysielaný na TV MARKÍZA dňa 22.12.2005-67/ spisu, Správa zverejnená prostredníctvom SITA s názvom D.: Polícia ide po mne, SDKÚ, Smere a ANO, zverejnená dňa 22.12.2005-68/ spisu, článok: Po obvinení policajt opäť skončil za mrežami, uverejnený v periodiku PRAVDA dňa 11.4.2006-69/ spisu, článok: Policajt zo špeciálnej jednotky skončil opäť vo väzbe, článok: uverejnený v periodiku Prešovský denník zo dňa 12.4.2006-70/ spisu, článok: Prešovský policajt I. K.. podľa inšpekcie druhý krát pošliapal zákon, článok: uverejnený v periodiku NOVÝ ČAS dňa 13.4.2006-71/ spisu.

4. Podľa tvrdenia žalobcu v žalobe, stále sa nachádzajú správy týkajúce sa trestného stíhania a väzby žalobcu na internetových serveroch.
Po vzatí do väzby žalobca nastúpil medzi recidivistov a iných obvinených, ihneď sa rozšírilo, že vo väzbe je nepriateľ č. 1/, operatívec ÚBOK-u, o jeho pobyte sa okamžite dozvedeli všetci pracovníci ÚVV, ktorí uverili tomu, že sa do väzby dostal za svoje nezákonné konanie.
Bol fotografovaný do informačného systému Ústavu zboru väzenskej a justičnej stráže, v ktorom jeho fotografie zostanú natrvalo a iné.
Väzba na žalobcovi bola vykonávaná tak, že bol umiestňovaný do ciel počas výkonu väzby spolu s ostatnými obvinenými a odsúdenými (aj recidivistami), nevynímajúc osoby, ktoré on ako aktívny policajt pred tým stíhal, viacerí osobu žalobcu poznali ako bývalého policajta, dávali mu to patrične najavo.
Počas uvedeného obdobia mal strach o život a zdravie, iba náhodou nedošlo k fyzickému útoku na jeho osobu, počas celého obdobia výkonu väzby sa bál o svoj život.
Počas výkonu väzby bol terčom verbálnych útokov, osočovania, vyhrážkam, hanlivým gestám a ponižovania zo strany spoluobvinených, popr. potetovaných recidivistov.
V ústave bol ubytovaný v malej, tmavej cele, ktorá bola plesnivá a špinavá, spal na plesnivom matraci, prikrytom prestieradlom a dekou.
Potreby musel vykonávať v prítomnosti spoluobvinených, pred ich očami a naopak.
Až do doby, čo mu rodina zabezpečila civilný odev, bol odetý do väzenského odevu, pokrčená košeľa bez gombíkov, modré tepláky a pod.
Na vychádzke vo väzenskom koridore musel nosiť starý, prešívaný kabát, ktorí nosili iní väzni, ktorí chodili na vychádzky (nevylučujúc osoby majúce svrab či kožné choroby).
Stravu dostával v hliníkovej miske, jesť mohol iba lyžicou, pomáhať si musel rukami, strava pozostávala z neidentifikovateľných polievok, rybacej fašírky, vnútorností, iných jedál, ktoré sa často nedali jesť.
Rekonštrukcia prípadu z Prešova (ublíženia na zdraví) prebiehala za prítomnosti aj policajtov, ktorí ho poznali, videli ho v putách, ako ho predvádzajú kukláči.
Tiež ho videla aj jeho manželka a iné osoby, manželku videl uplakanú a veľmi psychicky vyčerpanú.
Záznam z uvedenej rekonštrukcie sa následne objavili v rokoch 2005 až 2007 na TV Markíza.

5. Podľa tvrdenia žalobcu v žalobe, celé trestné stíhanie (nielen výkon väzby a jednotlivé úkony v rámci trestného stíhania) boli pre žalobcu a rodinu žalobcu ponižujúci.

Predmetné trestné stíhanie je do budúcna dôvodom, na odňatie previerky NBÚ v prospech žalobcu, z titulu bezpečnostého rizika.
Manželka sa o väzobnom stíhaní žalobcu dozvedela až po niekoľkých dňoch, pretože jeho kolegovia s ÚBOKU-u ho vyzdvihli z liečebného domu a umiestnili do cely predbežného zadržania, odtiaľ putoval pred sudcu, ktorý rozhodol o väzobnom stíhaní.
Vyjadreniami polície, prezentovanými prostredníctvom médií s veľkou publicitou, došlo k poškodeniu všetkých osobnostných práv žalobcu, najmä právo na česť, dôstojnosť, súkromie a meno, a to všetko v dôsledku trestného stíhania a väzby žalobcu, ktorí žalobca bol spod obžaloby oslobodený.
Stíhaním a väzbou (prvým stíhaním a väzbou) žalobcu utrpela nielen občianska česť, dôstojnosť a dôveryhodnosť osoby žalobcu vo vzťahu k policajnému zboru, jeho rodine, ostatným spoluobčanom, ale aj k širokému okoliu, v ktorom sa pohyboval a bol známy.
Medializácia klamstiev, lží, výmyslov, v súvislosti s väzbou a trestným stíhaním žalobcu, v prípade žalobcu došlo k úplnému zastaveniu služobného postupu v radoch polície (policajnej kariére).
V dôsledku výkonu väzby a trestného stíhania žalobcu došlo k zmene postojov kolegov, priateľov či verejnosti voči osobe žalobcu a aj voči jeho rodine.
Žalobca je aj dnes vystavený rôznym posmeškom, pokrikom, mnohý ľudia sa jemu a jeho rodine otáčajú chrbtom, mnohý ľudia s ním a jeho rodinou prerušili kontakty, ľudia v kostole po prepustení z väzby odmietli mu podať ruku (pri cirkevných obradoch).
V súvislosti s väzbou a trestným stíhaním mal problém pol roka nájsť si zamestnanie, vyššie uvedené malo dosah aj na citové vzťahy v rodine.
Kampaň vedená voči osobe žalobcu sa nepriaznivo prejavila na zdravotnom stave žalobcu a jeho manželky, ktorá v dôsledku väzby, trestného stíhania a šírenia neprávd ťažko psychicky trpela, rodinný príslušníci trpeli depresívnymi stavmi.

6. Žalovaný v rade 1/ Slovenská republika, zast. Ministerstvom vnútra SR vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 11.1.2012 vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti, žiadal Okresný súd Svidník, aby vec postúpil miestne príslušnému súdu Žilina.
V priebehu konania poukazoval na skutočnosť, že v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. nie je subjektom, ktorý koná v mene Slovenskej republiky.
Nepoprel skutočnosti uvádzané žalobcom v žalobe.

7. Žalovaný v rade 2/ Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR listom zo dňa 16.1.2012 vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti, žiadal vec postúpiť z dôvodu miestnej príslušnosti Okresnému súdu Bratislava 1, žiadal v zmysle § 141a ods. 1 zák. č. 99/1963 Z.z. zložiť preddavok na trovy konania, požiadal o prerušenie konania s poukazom na skutočnosť, že doposiaľ nie je právoplatný rozsudok Okresného súdu Prešov 31T 126/2008 zo dňa 13.9.2010 vo všetkých skutkoch.
Pri uplatnení nároku na priznanie nemajetkovej ujmy 2.000.000€ poukazoval na tú skutočnosť, že nie sú splnené podmienky pre postup v zmysle Zákona č. 58/1969 Zb. zák. a to z toho dôvodu, že uvedený zák. 58/1969 Zb. neumožňuje priznanie nemajetkovej ujmy.
K veci je potrebné uviesť, že zásadne nepoprel skutočnosti uvádzané v žalobe žalobcom, uviedol však, že následok uvádzaný žalobcom nebol až tak dramatický, pretože žalobca je v súčasnosti starostom obce G. L. E. (vyhral voľby a stal sa starostom).

8. Súd vykonal dokazovanie v rozsahu navrhovaných dôkazov strán sporu a to výsluchom žalobcu, žalovaných, svedkov K. K., M. K., C.. Ľ. E., I.. R. T., J. G.Č., K.. W.. G. S., Q., K.. G.. C. I., I., I. J. a oboznámil sa so spisom Okresného súdu Žilina 25C 34/2012, jeho prílohami a zistil nasledovný skutkový stav:

X. Ľ. Y. dňa 22.10.2003 napísal ministrovi vnútra SR list, v ktorom ho informuje o protiprávnej činnosti pracovníka CPZ SK a FPÚOOTČ východ, odd. Prešov kpt. C.. I. K..
Ľ. Y. bol k dátumu napísania uvedeného podnetu šesť krát súdne trestaná osoba, skutky ktoré opísal vo svojom podnete sa mali stať 14.11.2000 (tri roky dozadu).
Trestné oznámenie smerovalo voči osobe žalobcu, ktorý zastával funkciu staršieho referenta - špecialistu úradu boja proti organizovanej kriminalite (ÚBOK) v hodnosti kapitána, ktorý žalobca nebol nikdy predtým trestne stíhaný.
Podľa v konaní nespochybneného tvrdenia žalobcu, pisateľ v čase písania podnetu bol vo väzbe, následne pár mesiacov po napísaní predmetného podania bol z väzby prepustený.
Na základe uvedeného listu Ľ. Y. začalo trestné stíhanie voči osobe žalobcu.

10. Uznesením Krajského úradu justičnej polície PZ Žilina, č.k. ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 zo dňa 2.12.2003 bolo podľa § 163 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie proti obvinenému kpt. C.. I. K. (žalobcovi), pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že dňa 4.11.2000 v presne nezistenom čase okolo obeda, v Reštaurácii Q. G. v Prešove pri policajnej akcii ktorej velil, vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a v úmysle spôsobiť inému škodu, dva krát bezdôvodne kopol na podlahe dole značky ležiaceho muža s rukami spútanými za chrbtom do ľavej nohy v hornej časti stehna, po prevezení muža do kancelárie v budove OO PZ Prešov - juh kpt. C.. K. muža sediaceho na stoličke opäť kolenom kopol do zranenej nohy a vzápätí ho dva krát až tri krát päsťou pravej ruky udrel do ľavej nohy v hornej časti stehna, čím Ľ. Y., L.. XX.X.XXXX, bytom G., M. C. XX spôsobil bazocervikálnu zlomeninu krčka ľavej stehennej kosti bez dislokácie úlomkov, t.j. ťažkú ujmu na zdraví, ktorá si vyžiadala viac ako 6 mesiacov práceneschopnosti (ďalej len skutok č. 1).

11. Uznesením Krajského úradu Justičnej polície PZ v Žiline č.k. ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 zo dňa 3.12.2003 bolo začaté trestné stíhanie proti obv. kpt. C.. I. K. (žalobcovi) pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že dňa 14.11.2000, v čase od 12.44 hod. do 15.30 hod., v čase spisovania zápisnice o podaní vysvetlenia so zaisteným Ľ. Y., L.. XX.X.XXXX, bez zaprotokolovania prerušenia výsluchu, o 14.00 hod. dvomi záznamami o zaistení veci podľa § 21 ods. 1 Zák. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore, za asistencie policajtov z PPÚ Prešov a účasti zaisteného, po prehľadaní 1-izbového bytu v Prešove na ul. E. Č.. XX, bez príkazu sudcu na vykonanie domovej prehliadky, zaistil farebný televízor zn. Sony Trinitron s ovládačom, hifi vežu zn. Sony LBT-K88OOAV so štyrmi reproduktormi a ovládačom, subhofer zn. SS-CN-99, videoprehrávač zn. Sonny SLV-SS40 s dvoma reproduktormi a ovládačom, mikrovlnnú rúru zn. ELTA MW-2000, kávovar zn. Moulimex AR-2, fritézu zn. mulimex a mraziarenský box zn. Eurotech-FM 209, spolu so záručnými listami a návodmi na obsluhu, t.j. veci z časti vo vlastníctve a z časti pochádzajúce z trestnej činnosti zaisteného, čím vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu v úmysle spôsobiť inému škodu, lebo porušil domovú slobodu Ľ. Y., L.. XX.X.XXXX, oprávneného užívateľa bytu (ďalej len skutok č. 2).

12. Na základe Príkazu na domovú prehliadku Vojenskej obvodovej prokuratúry Banská Bystrica, č.k. Tp 00322/03 zo dňa 4.12.2003, bola vykonaná domová prehliadka v zmysle § 83 ods. 2 Trestného poriadku, u obv. kpt. C.. I. K. (žalobcu).
Podľa obsahu príkazu na domovú prehliadku, v byte sa mohli nachádzať veci súvisiace s trestnou činnosťou žalobcu.

13. Na základe Príkazu na prehliadku iných priestorov č.k. Č.p.: KÚJP-V-1/2003-OVVK zo dňa 15.12.2003 bola vykonaná prehliadka iných priestorov v Československej obchodnej banke, pobočka Prešov, v miestnosti, v ktorej sú nainštalované bezpečnostné schránky. Prehliadka sa týkala bezpečnostnej schránky, ktorú si prenajal C. Š., lebo bolo dôvodné podozrenie, že v tejto schránke sa nachádzajú veci dôležité pre trestné konanie. Dôvodom na príkaz na prehliadku iných priestorov bol skutok č. 1, ktorý mal spáchať žalobca.

14. Na základe PRÍKAZU NA PREHLIADKU INÝCH PRIESTOROV (POZEMKOV) č.k. Č.p.: KÚJP-V-130 1/2003-OVV zo dňa 2.12.2003 bola vykonaná prehliadka iných priestorov v budove Krajského riaditeľstva PZ v Prešove, v kancelárii kpt. C.. I. K., lebo bolo dôvodné podozrenie, že v týchto priestoroch sa nachádzajú veci dôležité pre trestné konanie. Uvedený príkaz na prehliadku iných priestorov (pozemkov) bol vykonaný z dôvodu podozrenia zo spáchania trestného činu pod bodom č. 1 (skutku 1) a mali sa nachádzať veci, ktoré dokumentujú ďalšiu trestnú činnosť žalobcu.

15. Podnetom na podanie návrhu na vzatie do väzby v zmysle § 67 ods. 1/ písm. b/ a c/ Trestného poriadku č.k. ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 zo dňa 4.12.2003 Krajského úradu Justičnej polície PZ v Žiline, bol podaný podnet na vzatie do väzby kpt. C.. I. K. (žalobcu), lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že sa žalobca dopustil skutkov č. 1/ a č. 2/.

16. Ako jeden z dôvodov na podanie podnetu na vzatie žalobcu do väzby je skutočnosť uvedená na strane 2/ podnetu:

Ľ. Y., L.. XX.X.XXXX, J. G., M. C. XX, t.č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Prešov, dňa 22.10.2003 napísal ministrovi vnútra SR list, v ktorom ho informuje o protiprávnej činnosti pracovníka PPZ SK a FP ÚOTČ OOTČ Východ, oddelenia Prešov, kpt. C.. I. K..
Dňa 19.11.2003 v tejto veci policajný orgán UIS PZ MV SR Bratislava prijal od Ľ. Y. trestné oznámenie.
Dňa 20.11.2003 Ministerstvo vnútra SR, sekcie justičnej polície PZ Bratislava uznesením pod č. SJP-2084/OMVVK-2003 podľa § 25 Trestného poriadku túto vec odňal a z pôsobnosti KÚJP PZ Prešov a súčasne prikázala, aby KÚJP PZ Žilina vykonala ďalej vo veci trestné oznámenie atď.

17. Proti uzneseniu vyšetrovateľa KÚJP PZ Žilina č.k. ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 zo dňa 2.12.2003, podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu dňa 18.12.2003 (aj do zápisnice) sťažnosť (pre skutok č. 1).

18. Proti uzneseniu vyšetrovateľa KUJP PZ Žilina č.k. ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 zo dňa 3.12.2003, podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu dňa 18.12.2003 (aj do zápisnice) sťažnosť (pre skutok č. 2).

19. Uznesením Vojenskej obvodovej prokuratúry v Banskej Bystrici č.k. OPv 440/03-118 zo dňa 19.11.2014, bola sťažnosť pre skutky 1, 2, ktoré boli kladené za vinu žalobcovi podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá, z dôvodov uvedených v tomto uznesení.

20. Uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici č.k. Tp 102/2003 zo dňa 5.12.2003 bol žalobca kpt. C.. I. K. zobratý do väzby a to z dôvodov uvedených v tomto uznesení (vzhľadom k spôsobu, ako bola trestná činnosť vykonaná, okolnostiam za ktorých sa tak stalo, ako aj postaveniu a služobnému zaradeniu obvineného je dôvodná obava, že v prípade ponechania na slobode bude pôsobiť na svedkov, alebo ináč mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Tým sú u neho dané dôvody väzby podľa § 67 ods. 1 písm. b Tr. por.), pre skutky uvedené v uznesení pod č. 1, 2.
Voči vyššie uvedenému uzneseniu Okresného súdu v Banskej Bystrici o vzatí do väzby žalobcu, podal žalobca priamo do zápisnice sťažnosť.

21. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 3 Tpo 90/2003 zo dňa 14.1.2004 bola sťažnosť obv. kpt. C.. I. K. ako nedôvodná zamietnutá (súd si osvojil dôvody väzby uvedené v uznesení Okresného súdu Banská Bystrica).

22. Následne dňa 23.5.2004 podal žalobca žiadosť o prepustenie z väzby, z dôvodov uvedených v uvedenej žiadosti.

23. Uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici č.k. Tp 102/2003 zo dňa 22.7.2004 bola žiadosť žalobcu o prepustenie z väzby zamietnutá. Voči predmetnému uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica podal žalobca dňa 30.7.2014 prostredníctvom svojho právneho zástupcu sťažnosť. Sťažnosť bola doplnená podaním zo dňa 2.8.2004.

24. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 3 Tpo 77/2004 zo dňa 25.8.2004 bolo napadnuté uznesenie zrušené a žalobca bol prepustený z väzby na slobodu.

25. Podľa Potvrdenia o prepustení z výkonu väzby - výkon trestu odňatia slobody zo dňa 25.8.2004-20/, žalobca bol takto vo väzbe od 4.12.2003 do 25.8.2004.

26. Vojenská obvodová prokuratúra Banská Bystrica podala dňa 22.7.2008 na Okresný súd Prešov OBŽALOBU pod č. OPv 61/05-61 zo dňa 18.6.2008, na
základe ktorej obžaloby boli žalobcovi kladené za vinu dva skutky (a to skutky č. 1/ a skutok č. 2/).

27. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 31T 126/2008 dňa 13.9.2010, Okresný súd Prešov rozhodol nasledovne:

Podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku súd obžalovaných 1/ G.. I. K. (žalobcu) a 2/ C.. Ľ. E. oslobodil spod obžaloby Vojenskej obvodnej prokuratúry Banská Bystrica,

a to 1/ obžalovaného G.. I. K. pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31.12.2005, v súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, účinného do 31.12.2005, pre skutok č. 1/,

a/ 2/ obžalovaných G.. I. K. S. C.. Ľ. E. pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, účinného do 31.12.2005, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005, v súbehu s trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 Trestného zákona, účinného do 31.12.2005, pre skutok č. 2/, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.
Vyššie uvedený rozsudok Okresného súdu Prešov nadobudol právoplatnosť vo vzťahu ku skutku č. 1/ dňom 29.9.2010.

28. Voči vyššie uvedenému rozsudku Okresného súdu Prešov podala odvolanie Vojenská obvodová prokuratúra v Banskej Bystrici č.k. OPv 61/05-143 zo dňa 14.2.2011, dňa 21.2.2011, len v bode 2 obžaloby (pre skutok č. 2).

29. Rozsudkom Krajského súdu Prešov č.k. 2To/21/2011-1605 zo dňa 20.9.2012, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 20.9.2012, na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku, v spojení s § 285 písm. b/ Tr. poriadku, obžalovaných G.. I. K. (žalobcu) a C.. Ľ. E. súd spod obžaloby (skutok č. 2) o s l o b o d i l , pretože skutok nie je trestným činom.
Vyššie uvedený rozsudok Krajského súdu Prešov nadobudol právoplatnosť vo vzťahu ku skutku č. 2/ dňom 20.9.2012.

30. S poukazom na uvedenú skutočnosť podaním zo dňa 11.9.2013-300/, žalobca rozšíril skutkové a právne dôvody svojej žaloby aj o dôvod, spočívajúci v jeho obvinení, uznesením ČVS:KUJP-88/OVVK - 2003 zo dňa 3.12.2003 a s tým spojenou väzbou, ktoré skončilo úplným oslobodením spod celej obžaloby (viď vyššie uvedený rozsudok Krajského súdu Prešov 2To 21/2011-1605 zo dňa 20.9.2012), bez rozšírenia výšky uplatneného nároku.

31. Predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody zo dňa 7.4.2011, ktorý bol doručený Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 18.4.2011, požiadal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to o náhradu škody (titulom nevyplatenej hrubej mzdy, ušlých odmien, ušlej dovolenky, odevného) vo výške 19.511,45 eur a náhradu nemajetkovej ujmy (titulom nezákonného rozhodnutia, nezákonného zadržania, rozhodnutia o väzbe a nesprávneho úradného postupu) vo výške 2.000.000 eur.

Nárok žalobcu uplatnený predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy nebol uspokojený zo strany Ministerstva spravodlivosti SR.

32. Predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody zo dňa 7.4.2011, doručeným Ministerstvu vnútra SR dňa 18.4.2011, požiadal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú náhradu škody vyčíslil ako náhradu škody (titulom nevyplatenej hrubej mzdy, ušlých odmien, ušlej dovolenky, odevného) vo výške 19.511,45 eur a náhradu nemajetkovej ujmy (titulom nezákonného rozhodnutia, nezákonného zadržania, rozhodnutia o väzbe a nesprávneho úradného postupu) vo výške 2.000.000 eur.

Nárok žalobcu uplatnený predbežným prerokovaním nárokom na náhradu škody a nemajetkovej ujmy bol Ministerstvom vnútra SR odstúpený Ministerstvu spravodlivosti SR.

Vyššie uvedené predbežné prerokovanie nároku sa týkalo skutku č. 1/.

33. Predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy zo dňa 12.2.2013, doručenej Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 15.2.2013, požiadal žalobca prostredníctvom svojho

právneho zástupcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (titulom nevyplatenej hrubej mzdy, ušlých odmien, ušlej dovolenky, odevného) vo výške 19.511,45 eur a náhradu nemajetkovej ujmy (titulom nezákonného rozhodnutia, nezákonného zadržania, rozhodnutia o väzbe a nesprávneho úradného postupu) vo výške 2.000.000 eur.

Nárok žalobcu uplatnený predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy nebol uspokojený Ministerstvom spravodlivosti SR.

34. Predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy zo dňa 12.2.2013, doručenej Ministerstvu vnútra SR dňa 15.2.2013, požiadal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu o prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorým nárokom si uplatnil voči subjektu náhradu škody (titulom nevyplatenej hrubej mzdy, ušlých odmien, ušlej dovolenky, odevného) vo výške 19.511,45 eur a náhradu nemajetkovej ujmy (titulom nezákonného rozhodnutia, nezákonného zadržania, rozhodnutia o väzbe a nesprávneho úradného postupu) vo výške 2.000.0000 eur.

Nárok žalobcu uplatnený predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy nebol Ministerstvom vnútra SR uspokojený.

Vyššie uvedené uplatnenie nároku na predbežné prerokovanie nároku sa týkalo už aj skutku č. 2/ (nárok na náhradu škody za obidva skutky).

35. S poukazom na uvedenú skutočnosť (keďže nedošlo k uspokojeniu nároku žalobcu), podal žalobca na Okresný súd Svidník dňa 28.9.2011 voči žalovaným 1/ Slovenská republika, Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2/, Bratislava a 2/ Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, žalobu o zaplatenie 2.019 511,45€ s prísl.

36. Predmetnou žalobou v uplatnenej výške sa žalobca domáhal:

a/ nevyplatenej hrubej mzdy vo výške 17.083,87€, ušlých odmien vo výške 604,38€, ušlej dovolenky vo výške 1.594,84€ a ušlého odevného vo výške 228.36€, spolu vo výške 19.511,45€,
b/ nemajetkovej ujmy vo výške 2.000.000€ titulom nezákonného rozhodnutia, nezákonného zadržania, rozhodnutia o väzbe a nesprávneho úradného postupu,
c/ trov právneho zastúpenia vo výške 16.069,28€.

37. K predmetu veci je potrebné dodať, že žalobca podal žalobu o zaplatenie 2.019.511,45€ s prísl. na Okresný súd Svidnik dňa 28.9.2011 v čase, keď bol žalobca rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 31T 126/08 zo dňa 13.9.2010, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť 29.9.2010 spod obžaloby oslobodený v časti skutku č. 1/, neprávoplatný v časti skutku č. 2/.
U druhého skutku bol neprávoplatný z dôvodu podania odvolania voči vyššie uvedenému rozsudku (pre skutok č. 2/), Vojenskou obvodovou prokuratúrou v Banskej Bystrici.

38. Listom zo dňa 20.1.2012 bola vec postúpená Okresnému súdu Žilina s poukazom na § 84, § 85 ods. 3 a § 105 ods. 1 O.s.p., ako súdu miestne príslušnému a bola zapísaná pod č.k. 25C 34/2012.
Súd zastával názor, že Okresný súd Žilina v čase podania žaloby bol miestne príslušným súdom v zmysle § 87 písm. b/ OSP a preto ako miestne príslušný súd vo veci konal (popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého došlo ku skutočnosti, ktorá zakladá právo na náhradu škody).

39. Uznesením Okresného súdu Žilina 25C 34/2012-181 zo dňa 28.5.2012, súd návrh žalovaného v rade 2/, na uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania zamietol.
Voči uvedenému uzneseniu sa odvolala žalovaná v rade 2/, podaním zo dňa 17.7.2012.
Vec bola postúpená Krajskému súdu Žilina na rozhodnutie o odvolaní.
Krajský súd Žilina vec podaním zo dňa 23.1.2013-254 vrátil späť Okresnému súdu Žilina bez rozhodnutia o odvolaní z dôvodov tam uvedených.
Súd uznesením Okresného súdu Žilina 25C 34/2012-282 zo dňa 24.7.2013 nepriznal oslobodenie od sup.
Na základe odvolania žalobcu Krajský súd Žilina uznesením 9Co386/2013-321 zo dňa 30.8.2013 vyššie uvedené uznesenie zrušil.

Následne uznesením Okresného súdu Žilina 25C 34/2012-326 zo dňa 28.10.2013-326 súd uložil žalobcovi, aby v lehote 60 dní od doručenia uznesenia zložil preddavok na trovy konania vo výške 100.975,57€, na účet Okresného súdu Žilina. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.11.2013.

40. Dňa 13.11.2012 podal žalovaný v rade 2/ návrh na spojenie vecí Okresného súdu Žilina 27C 30/2012 a 25C 34/2012 do spoločného konania. Uznesením Okresného súdu Žilina 25C 34/2012-224 zo dňa 3.12.2012 bol návrh na spojenie vecí zamietnutý.

41. Listom zo dňa 24.1.2014-331 požiadal žalobca o prerušenie konania do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde SR (z dôvodu podania Ústavnej sťažnosti sťažovateľa - žalobcu), proti porušovaniu základného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. K žiadosti doložil Ústavnú sťažnosť podanú na Ústavný súd SR dňa 21.1.2014. Uznesením Okresného súdu Žilina 25C 34/2012-376 zo dňa 30.5.2014 súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

42. Následne uznesením Okresného súdu Žilina 25C 34/2012-388 zo dňa 1.7.2014 súd z dôvodov uvedených v predmetnom uznesení prerušil konanie až do skončenia konania pred Ústavným súdom SR sp. zn. Rvp 110/2014.
Na základe odvolania žalovaného v rade 2/ uznesením Krajského súdu Žilina č.k. 6Co 774/2014-409 zo dňa 30.10.2014 bolo vyššie uvedené uznesenie Okresného súdu Žilina potvrdené.
Uznesením Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 272/2014-8 zo dňa 24.4.2014, Ústavný súd SR sťažnosť G.. I. K. o d m i e t o l ako zjavne nedôvodnú.

43. Ďalej je potrebné dodať, že vo vyjadrení zo dňa 16.1.2012, žiadal žalovaný v rade 2/ prerušiť konanie až do právoplatného skončenia trestnej veci č.k. 31T 126/2008, vedenej voči žalobcovi v konaní pred Okresným súdom v Prešove.
Vzhľadom k tomu, že bola predmetná vec právoplatne skončená rozsudkom Krajského súdu v Prešove v konaní č.k. 2To 21/2011 zo dňa 20.9.2012, zobral žalovaný v rade 2/ svoj návrh na prerušenie konania späť (oznámil, že na ňom ďalej netrvá).

44. Dňa 12.5.2014-365 podal žalobca na Okresný súd Žilina Žiadosť o oslobodenie od sup. Uznesením Okresného súdu Žilina 25C 34/2012-432 zo dňa 18.1.2016 súd návrh navrhovateľa, ktorým navrhoval žalobca priznanie oslobodenia od sup. zamietol.

45. Podaním zo dňa 3.9.2015 zobral žalobca žalobu v časti nemajetkovej ujmy späť nad sumu 59.000€, žiadal v tejto časti konanie zastaviť. Uznesením Okresného súdu Žilina 25C 34/2012-427 zo dňa 3.9.2015, súd konanie o zaplatenie 1.941.000€ zastavil a o trovách konania rozhodol tak, ako je uvedené v predmetnom uznesení.

46. Uznesením Okresného súdu Žilina 25C/34/2012-685 zo dňa 24.7.2017, bol nárok žalobcu o zaplatenie 19.511,45€ vylúčený na samostatné konanie.

47. Svedok K. K. bol vypočutý na pojednávaní dňa 15.5.2018-768/, pričom k osobe svedka je potrebné uviesť, že je synom žalobcu.

Svedok uviedol, že v čase, keď dovŕšil 15 rokov, začalo sa voči jeho otcovi trestné stíhanie, ktoré trestné stíhanie sa začalo domovou prehliadkou v ich byte.
To, že je ich otec trestne stíhaný sa dozvedel jednak od svojej matky a jednak sa o trestnom stíhaní dozvedel z médií.
Do tohto obdobia vyrastal na dedine v G. L. E., kde hrával futbal, navštevoval súkromnú školu, mal množstvo kamarátov, jeho otec bol fanúšikom futbalu a fanúšikom hráča futbalového oddielu - svojho syna, otec bol elitným policajtom.

48. Začatie trestného stíhania voči osobe jeho otca sa veľmi rýchlo rozšírilo po dedine, pričom každý na dedine sa začal zaoberať príčinami a dôsledkami začatého trestného stíhania voči osobe jeho otca. Kamaráti a spolužiaci sa začali od jeho osoby strániť, vedel, že dôvodom stránenia sa je trestné stíhanie jeho otca a to, že jeho otec je vo väzbe.

Osobne počul od starej mamy svojho kamaráta C. C., ako jeho stará mama označila jeho otca za vagabunda a kriminálnika a že sa má vnuk od svedka strániť.
Na základe vyjadrenie starej matky kamaráta C. C. zistil, aký je názor obce na rodinu žalobcu, že sa celá dedina od ich rodiny dištancuje.
Pochopil, čo znamená mať otca, ktorý je trestne stíhaný, naviac vo väzbe.
Tak isto sa od svedka kvôli otcovi dištancovali na veľkom parkovisku v dedine jeho kamaráti, s ktorými si pred tým vymieňal zážitky, pred tým spolu na dedine žili.
Ako náhle bol otec trestne stíhaný, jeho kamaráti od neho bočili, pochopil, že zmena správania je kvôli trestnému stíhaniu žalobcu (otca svedka).
V súvislosti so začatím trestného stíhania sa známi rodiny žalobcu - svedka vypytovali, čo jeho otec spravil, keď je trestne stíhaný. Aj napriek tomu, že svedok tvrdil, že je to na jeho otca našité, vzhľadom na mediálnu kampaň (noviny, televízia a pod.), nikto neveril svedkovým tvrdeniam. Verejnosť verila, že vzhľadom na obsah informácií poskytovaných médiami, sú informácie poskytované médiami pravdivé a že osoba žalobcu je trestne stíhaná dôvodne.
Svedok uviedol, že aj blízky kamarát, ktorý veci bral s nadhľadom, zostal vzhľadom na poskytované informácie na pochybách. Vzhľadom na trestné a následne väzobné stíhanie otca stratil všetkých kamarátov.
Keď začali otca trestne stíhať, všetci ich opustili, dnes už neverí ľuďom, postačí mu jeden dobrý kamarát, ktorý ho v krízovej situácii neopustí.
Pri plate policajta, ktorým bol jeho otec, rodina dosahovala slušný životný štandard, pri nákupe v obchode rodina nepozerala na vysačky, čo - koľko stojí.
Ako náhle bol otec zobratý do väzby, rodina stratila príjem žalobcu, rodina mala nedostatok finančných prostriedkov v domácnosti, z príjmu, ktorý dosahovala manželka žalobcu platila ešte aj trovy advokátov žalobcu.
Matka v súvislosti s trestným stíhaním a väzbou otca plakala, brala prášky na nervy, snažila sa uživiť rodinu a pomáhať žalobcovi, psychicky manželku žalobcu (matku svedka) zaťažovalo aj okolie.
Po začatí trestného stíhania sa svedok odsťahoval z G. L. E., po ukončení školy odišiel aj z Prešova, aby mu nič nepripomínalo obdobie, ktoré súvisí s trestným stíhaním jeho otca.
Aby na obdobie stíhania otca zabudol, odišiel pracovať do Nemecka, keď sa vrátil naspäť na Slovensko, nasťahoval sa do Bratislavy, kde sa oženil, kontakty s ľuďmi, ktoré udržiaval pred trestným stíhaním otca na východnom Slovensku neudržiava a ani sa nesnaží obnoviť.
V súčasnej dobe pracuje v Bratislave ako policajt, trestné stíhanie a väzba otca svedkovi v kariére policajta nepomohla, priezvisko K. nie je priezviskom pomáhajúcim v kariérnom postupe svedka (priezvisko K. je stále aktuálne v polícii v súvislosti s trestným stíhaním a väzbou jeho otca).
Aj v súčasnosti, keď bol na jednej akcii, sa jedna policajtka na adresu jeho otca vyjadrila, že je kokot, mysliac tým jeho otca a minulosť s tým súvisiacu (trestné a väzobné stíhanie jeho otca).

49. Svedkyňa M. K. bola vypočutá na pojednávaní dňa 15.5.2018-770/, pričom k osobe svedkyne je potrebné uviesť, že je manželkou žalobcu.

Svedkyňa uviedla, že hoci od trestného a väzobného stíhania žalobcu ubehlo 10 rokov, na uvedené obdobie sa nedá zabudnúť, pretože prežité skutočnosti a zážitky súvisiace s trestným a väzobným stíhaním manžela sú tak silné, že sa na to nedá zabudnúť.
Svedkyňa uviedla, že pred trestným a väzobným stíhaním ona ako stredoškolsky vzdelaná žena a jej manžel spolu viedli normálny rodinný život, s nikým nemali žiaden problém, manžel mal kamarátov jednak cez futbal a jednak cez políciu (kolegov a kolegyne s práce).
Manžel začiatkom zimy odišiel do kúpeľov, bola ho navštíviť, keď sa mal vrátiť s kúpeľov sa stratil, nikto o manželovi nevedel poskytnúť žiadnu informáciu (žalobca bol podľa jeho vlastného vyjadrenia zadržaný v cele predbežného zadržania), nikto manželke neoznámil miesto jeho pobytu.
Tretieho alebo štvrtého decembra 2003, keď hľadala manžela, prišiel za ňou nadriadený jej manžela, zamaskovaný a domáhal sa vstupu do bytu. Svedkyňa otvorila byt, lebo vedela, že kto to je a oznámil jej, že mu mám dať peniaze a zbrane.
Svedkyňa mu povedala, že žiadne peniaze a zbrane doma nemajú a hlavne sa ho pýtala na to, čo sa stalo s manželom. On jej odpovedal, že s manželom je zle, že ho nemá tak rýchlo čakať a na to odišiel.

50. Následne svedkyňa išla hľadať manžela do zamestnania a po ceste do Prešova svedkyni bolo oznámené cez telefón nejakým vyšetrovateľom, že idú robiť k nim domov domovú prehliadku. Keď prišla domov, videla okolo ich domu kopec policajných áut, policajti vystupovali s kufríkmi.

Následne požiadala svokra, aby zastavil syna K., ktorý mal prísť domov, aby nevedel, čo sa u nich doma deje, aby z toho nemal strach. Aj napriek tomu opatreniu ich syn všetko videl.
Keď sa skončila domová prehliadka, byt bol obrátený hore nohami, vysypaná múka, rozhádzané nohavičky, proste nič nebolo na pôvodnom mieste, všetko bolo hore nohami.
Výsledkom domovej prehliadky boli pre políciu dva zaujímavé objekty a to jednak nejaká obálka a injekčná striekačka s ihlou, polícia výsledok domovej prehliadky považovala za úspech.
S takýmto výsledkom z domovej prehliadky odišli policajti a za pár dní sa dozvedela z médií, že bol zadržaný elitný policajt a pri domovej prehliadke boli nájdené zbrane, drogy a iné veci, ktoré súvisia s trestnou činnosťou policajta - jej manžela.
Následne svedkyni polícia zablokovala účet a týmto spôsobom odstrihla rodinu žalobcu od akéhokoľvek príjmu, ktoré ušetrené peniaze na účte mali slúžiť rodine žalobcu na prežitie.
Účet rodiny žalobcu bol odblokovaný až po tom, čo bol žalobca prepustený z prvej väzby.

51. Zablokovaním účtu nemala rodina žalobcu z čoho žiť, prežiť obdobie bez finančných prostriedkov pomohli len príbuzní a to svokor, svokra, mama a jej brat, ktorí rodine žalobcu požičali peniaze, aby počas obdobia, čo bol žalobca vo väzbe, mali z čoho žiť (nemali na chleba, ani na nič).
Všetci v okolí, vzhľadom na informácie poskytované novinami a televíziou verili pravdivosti poskytovaným informáciám, trestné stíhanie zasiahlo nielen priamo rodinu žalobcu ale aj jej rodičov a rodičov žalobcu. Rodičia svedkyne a aj svokrovci prestali chodiť do kostola, pretože všetci v dedine sa na nich pozerali ako na zločincov.
Vzhľadom na vytvorenú verejnú mienku sa jednak svokrovci, mama svedkyne báli chodiť na nákupy, pretože v dedine mali v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu problémy.

52. V súvislosti so začatím trestného stíhania a väzbou manžela sa snažila svedkyňa pomôcť svojmu manželovi a to aj hľadaním advokátov. Bola v Bratislave, tam jej jeden advokát povedal, že on to nezoberie, potom bol manželovi pridelený advokát ex offo a následne si našli advokáta JUDr. Šafránka, ktorý v trestnej veci zastupoval a zastupuje dodnes.

53. Svedkyňa sa snažila mladšieho syna nejakým spôsobom uchrániť pred vedomosťou, že jeho otec je vo väzbe Až keď sa dopracoval k listu z väzby zistil, že otec nie je na cvičení policajtov, ale vo väzbe. Z väzby chodili doškrtané, poprečierňované listy, mnohé informácie, ktoré písal manžel, boli rodine žalobcu takýmto spôsobom zneprístupnené, korešpondencia medzi otcom a deťmi bola takto znemožnená.

54. Prvú návštevu, ktorú mali absolvovať s manželom, mali sme problém, lebo mal byť prítomný niekto pri prvej návšteve. Keď sa domáhali, aby sa návšteva uskutočnila, že sú s východu, prišiel nejaký pán, ktorý bol arogantný, povedal, že ho obťažujú, že on má prácu v kancelárii.
Predtým, ako sa malo konať druhé stretnutie, resp. ďalšie stretnutie, v miestnosti, kde sa malo konať stretnutie môjho manžela so svedkyňou, boli tam predtým nejaký odborníci s kufríkom. Svedkyňa uviedla, že bol predpoklad, že tam montovali nejaké odpočúvacie zariadenie.

55. Čo sa týka samotného priebehu vyšetrovania, uvedené riadil nejaký vyšetrovateľ N., ktorý svedkyni rozprával, že jej manžel svedkyňu podvádzal, že mal frajerky. Navádzal svedkyňu, aby nevyužila právo odmietať vypovedať. Hovoril svedkyni, že nech udám svojho manžela, ak niečo o jeho činnosti viem, že sa môže takýmto spôsobom pomstiť za to, že svedkyňu roky podvádzal. Navádzal svedkyňu, aby hovorila niečo, o čom rozprávať nevedela alebo nechcela.
Čo sa týka práce policajtov pri prvej väzbe, stretnutia manžela s rodinnými príslušníkmi boli vždy stresujúce, pretože polícia resp. orgán, ktorý konal vo väzbe, vždy vytvoril takú atmosféru, že sme všetci ja, moje deti plakali, nedovolili sa manželovi s deťmi riadne porozprávať, nedovolili sa mu ich dotknúť, do dnešného dňa mám z toho traumu.

56. Sudca konštatuje, že celý výsluch svedkyňa - manželka žalobcu plače, nevie sa zmieriť s tým, čo prežila, svedkyňa udáva, že pocity, ktoré vyvolala atmosféra zobratie manžela do väzby sa nedá popísať, pretože pokiaľ robil policajta tam, kde robil, tak v podstate bol pre rodinu, deti aj široké okolie vzorom vzorného človeka, ktorý dbá na dodržanie zákonov.
Ako náhle manžela zobrali do väzby jednak to, že ho zobrali do väzby, jednak médiá, jednak okolie, jednak samotný výkon väzby je stresujúci a vyvoláva v nich negatívne emócie.

Starší syn sa začal vyhýbať domácnosti, začal si vyberať inú spoločnosť ako predtým, bála som sa o neho, že sa dá na zlú cestu.

57. Reakcia nášho okolia v G. L. E. bola zvláštna. Svedkyňa bola na materskej dovolenke, v podstate nemala žiaden kontakt so spolupracovníkmi. Bývala v obci, kde keď vyšla rodina vonku, obyčajne ľudia stíchli, v širokom okolí ľudia rozprávali o ich rodine, o manželovi, videla z okolia, že sa zaujímajú o to, čo sa manželovi stalo, sledovali televízne noviny, všetko podľa toho, čo bolo medializované.
V obchode, keď napríklad raz bola svedkyňa, vykrikovala jedna pani po svedkyni, že tak môjmu manželovi a nám treba. Nevie, čo mala uvedená pani voči manželovi, svedkyni, rodine žalobcu, jednoducho svedkyňa zažila výstup v obchode.
Všetky tie najintenzívnejšie nedorozumenia a prieky ktoré vznikali, vznikli v období tesne po zobratí manžela do prvej väzby, prvé týždne, prvé mesiace po začatí trestného stíhania. Kritické bolo hlavne predvianočné obdobie, ktoré predvianočné obdobie je obyčajne obdobím kľudu, pokoja, mieru, lásky v rodine.

58. Keď išla svedkyňa do kostola po tom, čo manžela zobrali do väzby, mali si ľudia v kostole podávať ruku „na znak zmierenia podajme si ruku“, svedkyňa stála v kostole a každý od nej bočil, každý jej odmietol podať ruku na znak zmierenia, na znak bratskej lásky, pokoja a mieru.
S poukazom na správanie širokého okolia prestala do kostola chodiť.

59. Spolu s manželom sa poznajú od detstva, obidvaja sú z G. L. E., vyrastali tam, poznajú každého.
Aj napriek tomu, že sa poznajú s okolím dlhé roky, predtým ako manžela zobrali do väzby, svedkyňa s kamarátkami chodila na kávu.
Keď manžela svedkyne začali trestne stíhať, zobrali do väzby (prvá väzba), keď aj niekomu hovorila, že poďme na kávu, zastav sa, prídi, tak každý našiel spôsob, ako ma nenavštíviť, nikde so mnou neísť, nikde sa so mnou neukázať. Vždy boli výhovorky, ako by sa so mnou nikto nestretol, nepil kávu.
Ostali sme úplne sami.

60. Svedkyňa si myslela, že problém jej manžela sa bude nejakým spôsobom riešiť, ale prešiel Mikuláš, prešli Vianoce, prešiel Nový rok a po medializácii prípadu jej manžela sa vo veci nedialo nič, manžel sedel vo väzbe, svedkyňa, príbuzní, deti komunikovali s manželom cez plexisklo a nič sa vo veci jej manžela nedialo.
Okolie si začalo na to zvykať, že manžel ostane v base.
Výkon väzby a trestné stíhanie žalobcu pretrváva dodnes, čo môžu potvrdiť aj nasledujúce dve skutočnosti.

Prvá: stará mama kúpila vnukovi lego, kde boli policajti a väzeň a keď rozkladal vnuk uvedené lego, stará matka povedala vnukovi, aha tu sú policajti a tu je väzeň, ako bol tvoj otec.
To je taká malá epizóda zo života našej rodiny, ale celá rodina sa k uvedenému stále vracia.
Druhá: mladší syn prekopol loptu ku susedovi a keď za ním šiel a prosil o loptu, rozčúlený sused začal vykrikovať po synovi, že prečo mu prekopáva loptu, že je taký istý kokot ako jeho otec a otec mal zostať tam, kde bol, že mu tam bolo najlepšie.

61. Svedkyňa uviedla, že aj jej manžel bol policajt, bral ľudí do väzby, tiež ich trestne stíhal, že hoci jej manžel bol policajt, trestne stíhal ľudí, bral ľudí do väzby, ale hovoril, že nikdy nebol schopný takej podlosti, ako sa to stalo voči ich rodine.
Svedkyňa nevedela súdu vysvetliť, ako je možné, že sa z elitného policajta stal väzeň. Svedkyňa sa pýtala aj manžela na uvedenú zmenu, logicky jej manžel nedokázal nič zdôvodniť.
Svedkyňa uviedla, že ona v podstate verila tomu, že je jej manžel je nevinný a všetko to, čo sa deje okolo neho je vymyslené, nemala to ako preukázať, avšak dúfala, že sa ráno zobudí, otvorí oči a manžel príde domov.
Toto sa neudialo celý rok.

62. Na druhej strane bol p. policajt N., ktorý robil všetko pre to, aby rodine styk s manželom čo najviac znemožnil a znepríjemnil, pričom opísaným spôsobom zasahoval do ich súkromného života.
Keď sa manžel vrátil domov, to čo svedkyni narozprávali policajti na jej manžela, stále sa to svedkyni vracalo, chcela vedieť odpovede na otázky, ktoré jej policajti kládli.
Po tom, čo sa manžel vrátil, odsťahovala sa zo spálne a do dnešného dňa niektoré otázky v nej rezonujú.

63. Otázky, ktoré kládol p. N. ako napríklad: „Viete, že Vás manžel podvádzal, viete čo robil na služobných cestách“? Toto svedkyňa nechcela riešiť počas obdobia, kedy manžel bol vo väzbe, ale stále sa jej to objavuje, stále vznikajú pochybnosti a pochybuje o tom, čo týmto policajt myslel.
Napríklad jej manžel má problém so zavretými miestnosťami, sprchuje sa pri otvorených dverách, nemôže zavrieť dvere, bojí sa uzavretých priestorov. Toto je dôsledok toho, čo si prežil.

64. Podľa tvrdenia svedkyne, starý ľudia sú naviazaní na kostol a na televízor, sledujú stále čo sa vonku deje, pokiaľ sa takéto informácie omieľali stále dookola o jej manželovi - bitky, ublíženia na zdraví a niečo podobné, podvedome médiá vnútili túto myšlienku príbuzným, ktorej myšlienky sa moji svokrovci ani moja mama nedokázali len tak ľahko zbaviť.
Celé obdobie táto otázka ostala v podvedomí nielen mojej rodiny.
Svokrovci túto tému neotvárajú, pretože keby sa táto téma otvorila pred svokrovcami, určite by sme sa pohádali. Moji svokrovci nedokážu pochopiť, že keď raz niekoho očiernia správami alebo správou či už v televízii alebo novinách, že nikto žalobcu nejakým spôsobom neospravedlní. Toto je téma, ktorú neotvárame, aby sme do budúcna nevyvolali žiadne hádky.

65. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej strany, že ako vysvetlí svedkyňa, že jej manžel je v súčasnej dobe starostom obce G. L. E. (následne, niekoľko rokov po skončení trestného stíhania) svedkyňa uviedla, že jej manžel tak, ako bol najlepší v polícii, tak isto je najlepší aj v regionálnej politike.
Vzhľadom k tomu, že sa manžel vždy snažil, obyvatelia obce aj po tom čo prežil, si ho vybrali za svojho legitímneho zástupcu na regionálnej úrovni.
Žalobca na záver svedeckej výpovede svedkyne uviedol, že všetko čo sa udialo po tom, čo bol právoplatne oslobodený od všetkých vznesených obvinení, aj dnes v dedine majú niektorí ľudia sprosté poznámky na jeho adresu, spájajú ho s minulosťou. Keďže dosahuje dobré výsledky, tí neprajníci sú jeho výsledkami umlčaní.

66. Svedok C.. Ľ. E. bol vypočutý na pojednávaní dňa 15.5.2018 - 774/ .

Svedok uviedol, že je bývalý kolega žalobcu, s ktorým pracovali spolu na ÚBOK-(u), kde bol žalobcove dvojča.
Spolu so žalobcom pracovali na organizovanom zločine, robili na veciach, ktoré veci nechcel robiť nikto z okolia, ani okres ani kraj. Vždy sa pustili do veci, ktorú chceli vyriešiť a mali úspech s tým, že tento problém vždy dotiahli do zdarného konca. Dosahovanie mimoriadnych výsledkov vadilo jednak nadriadeným, ktorí ich riadili, ale hlavne to vadilo ich kolegom, ktorí v dosahovaní výsledkov nedosahovali ani priemer vo vzťahu k nim.
Začali voči svedkovi a žalobcovi, ktorí boli ich kolegovia intrigovať.
Keďže tieto výsledky žalobca a svedok dosahovali dlhšie, ich kolegovia miesto toho, aby sa od nich učili, začali zbierať klebety a spájať ich s podsvetím.

67. Keď v práci svedok a žalobca dosahovali nadpriemerné výsledky, mysleli si, že môžu vyšetrovať aj prepojenie na organizovaný zločin - prepojený na štátnu a verejnú správu.
Na objasnenie vysvetlil, že ony chceli vyriešiť niektoré kauzy, ktoré ostali nevyriešené, ktoré kauzy sa týkali nielen zločincov, ale aj sudcov, prokurátorov, policajtov a poslancov, tiež prepojenie poslancov, policajtov, sudcov a prokurátorov na podsvetie.
Táto skutočnosť a ich nadpriemerná aktivita začala vadiť širokému okoliu, pričom svedkovi sa nič nestalo (nebol vzatý do väzby), lebo on nebol až tak aktívny ako žalobca, preto žalobcu museli nejakým spôsobom zastaviť.
Aby mohli začať voči nim niečo, tak si museli nájsť niekoho, kto by bol ochotný za určitých podmienok svedčiť proti svedkovi a proti p. žalobcovi.

68. Niekoľkokrát vypočúvali p. Y., až sa dopracovali k výsledku, že p. Y. bol ochotný svedčiť proti nim.
Na výpovedi kriminálnika postavili obvinenie, ktoré obvinenie sa nachádza v uznesení KÚJP zo dňa 2.12.2003 a zo dňa 3.12.2003.
Za tieto skutky podľa tvrdenia svedka boli spolu s p. žalobcom stíhaní, nakoniec oslobodení. Svedok uviedol, že skutky, za ktoré oni boli stíhaní, boli vymyslené, postavené na tvrdení p. Y.. Neskôr sa preukázalo, že tieto uvádzané skutky boli komplotom voči osobám žalobcu a svedka.

Čo sa týka osobných skúseností s políciou v Žiline, svedok sa tiež stretol s p. N., vyšetrovateľ KR PZ v Žiline, ktorý svedka tiež predvolal a dal mu do rúk uznesenie o začatí trestného stíhania a do druhého dňa do 9.00 hod. si mal nájsť advokáta.
Svedok hľadal advokáta, vzhľadom na krátkosť času nebol svedka ochotný nikto zastupovať.
Vyšetrovateľ kázal svedkovi, aby sa podrobne vyjadril k predmetu veci, t.j. k porušovaniu domovej slobody a povedal mu, že ak nebude hovoriť pravdu, že pôjde do väzby.
Do dnešného dňa svedok nevie, prečo nebol vyšetrovateľom zobratý do väzby.

69. Voči svedkovi bolo vznesené obvinenie podľa § 160 Trestného zákona. Keď prišiel do zamestnania do Prešova, v Prešove mu bolo umožnené ďalej vykonávať prácu policajta.
Čo sa týka osoby žalobcu p. K. a osoby svedka, svedok vyšpecifikoval len obdobie, kedy bol p. K. vo väzbe z uhlu pohľadu, že svedok ďalej vykonával policajta.
V tomto období, keď naďalej pracoval ako policajt, keď sa obrátil na policajné zložky, policajti vedeli, že p. K. je vo väzbe, je trestne stíhaný, že svedok je tiež trestne stíhaný, spolupráca nedosahovala patričnú úroveň (úroveň pred začatím trestného stíhania oboch osôb - svedka a žalobcu).
Ostatní kolegovia sa neustále vypytovali na p. K., že čo je s ním, pýtali sa, že čo je so mnou a odmietali so svedkom vo veciach, ktoré robil na polícii spolupracovať, s odkazom na spoločnú údajnú trestnú činnosť obidvoch osôb (svedka a žalobcu).
Trestné stíhanie svedka a žalobcu (väzba žalobcu) bolo známe nielen polícii ako takej, ale o trestnom stíhaní žalobcu vedela aj široká verejnosť prostredníctvom médií.

70. Všetci (policajti, verejnosť) sa snažili od svedka a žalobcu bočiť, aby nemali v súvislosti s trestným stíhaním svedka a žalobcu žiadne problémy. Vychádzali z toho, že keď sa veci píšu v novinách alebo je to vysielané v televízii, že jednoducho sú prezentované pravdivé informácie.
Nikto nerozmýšľal nad tým, že by sa mohla naša vina nejakým spôsobom nepreukázať.

71. Čo sa týka osôb, ktoré on ako policajt trestne stíhal (v súvislosti s trestným stíhaním vypočúval), stretal stíhaných ľudí po výsluchu následne v meste, títo ľudia vedeli, že aj svedok a aj p. K. sú trestne stíhaní, že p. K. je vo väzbe.
Uvedené osoby sa radovali z toho, že sú obaja trestne stíhaní, mali radosť z toho, že p. K. je vo väzbe a povedali, že konečne prišlo aj na nich, nebudú im robiť zle.
To je mienka takých ľudí, ktorí prekračovali zákon.
Začatím trestného stíhania a medializáciou uvedeného sa okamžite obrátila verejná mienka proti svedkovi a žalobcovi.

72. Svedok uviedol, že pokiaľ je políciou niekto trestne stíhaní, tento záznam sa eviduje policajnými zložkami ako záznam osôb, ktoré sú trestne stíhané.
V prípade, že dôjde k oslobodeniu spod obžaloby alebo je trestné stíhanie zastavené, takýto údaj sa nezaznamenáva do tohto systému polície, eviduje sa len ako skončená vec (spôsobom tam uvedeným).
U osoby žalobcu vo všetkých policajných zložkách je vedené začatie trestného stíhania pre dva skutky, väzba a podanie obžaloby (u svedka začatie trestného stíhania a podanie obžaloby).

73. Tento záznam sa následne žiadnym spôsobom neobnovuje (neregistruje ukončenie trestného stíhania) : oslobodením spod obžaloby, ale záznam je stále vedený v polícii ako záznam, že voči týmto osobám bolo začaté trestné stíhanie, voči týmto osobám bola podaná obžaloba pre dva skutky atď.
Svedok dodal, že pokiaľ by mal niekto záujem zaoberať sa osobou p. K. aj dnes, aj dnes z análov polície vytiahne na osobu p. K. informáciu o p. K., že p. K. je zaujímavou osobou, voči ktorej bolo v minulosti začaté trestné stíhanie a voči ktorému bola podaná obžaloba.
Otázka, akým spôsobom uvedené trestné stíhanie ukončilo, sa v týchto policajných zložkách ďalej nezakladá, takáto skutočnosť sa vôbec neeviduje.
Udáva, že priateľstvo, ktoré pestovali žalobca so svedkom aj kvôli výkonu zamestnania bolo trestným stíhaním porušené a v súčasnej dobe sa stretávajú akurát len pri tom, keď má ktorýkoľvek z nich potvrdiť alebo vylúčiť niektoré skutočnosti, ktoré skutočnosti sa týkajú trestného stíhania p. K. a naopak.

74. Svedkyňa I.. R. T., bola vypočutá na pojednávaní dňa 13.6.2018-834/, ktorá uviedla:

Od roku 1992 je zamestnaná ako pracovník Ministerstva vnútra SR a od uvedeného obdobia pozná aj p. K., resp. poznajú sa pár mesiacov neskôr.

V období, kedy bolo začaté trestné stíhanie voči p. K. a aj obdobie predtým pracovala ako vyšetrovateľ OR PZ v Prešove, pričom p. K. patril pod Prezídium PZ, kde pracoval na Úrade boja organizovanej kriminality v Prešove.
S p. K. pracovali na rôznych prípadoch, ktoré sa týkali násilnej trestnej činnosti, drogovej činnosti atď.
Veci, ktoré spoločne s p. K. realizovali v rámci plnenia svojich pracovných povinností, boli vykonávané spôsobom majúci oporu v zákone a veci, ktoré dotiahli do konca, boli následne odstúpené ďalším orgánom činným v trestnom konaní, ktoré veci boli ďalej zrealizované a právoplatne vybavené (každá jedna vec, na ktorej sa podieľali s p. I. K., bola právoplatne odsúdená).

75. V roku 2003 sa chystali veľké zmeny v polícii a bola svedkyni ponúknutá funkcia zástupcu riaditeľa OR PZ v Prešove, ktorá funkcia bola kumulovaná s funkciou riaditeľky Úradu justičnej a kriminálnej polície.
Po presvedčení uvedenú funkciu prijala a od 1.1.2004 nastúpila do tejto funkcie.
V decembri roku 2003 sa dozvedela, že I. K. je zadržaný a že bude bratý do väzby, pretože mal v kúpeľoch zobrať nejaký úplatok.
Toto sa dozvedela z médií a keďže nemala bližšie informácie, tejto skutočnosti neuverila.
Svedkyňa uviedla, že zadržanie žalobcu bolo pomstou, pretože v Prešove bolo mnoho detí vysoko postavených funkcionárov - vplyvných ľudí, ktoré v podnikateľskom prostredí vyzerali ako mimoriadne schopní podnikatelia a to len do doby, dokiaľ sa týmito podnikateľskými aktivitami nezačali svedkyňa a žalobca zaoberať.
Následne zistili, že podnikanie týchto ľudí nespočíva v podnikaní v zmysle zákona, ale finančné prostriedky získavajú nezákonným spôsobom.
Jednalo sa hlavne o úverové podvody, z ktorých úverových podvodov niektoré deti vplyvných ľudí v Prešove získali finančné prostriedky, ktoré získanie finančných prostriedkov bolo navonok prezentované ako mimoriadna schopnosť týchto ľudí.
Postup žalobcu voči týmto osobám mal za následok, že chceli žalobcu odstaviť od vyšetrovania týchto aktivít a vziať žalobcu do väzby.
Všetko sa to spustilo na základe listu Ľ. Y., ktorý bol osobou viac krát trestne stíhaný a právoplatne odsúdený.
Ľ. Y. bol vo väzbe, kde s väzby napísal Ministrovi vnútra SR list, že I. K. pri zatýkaní Ľ. Y. postupoval v rozpore so zákonom, pretože pri zatýkaní kopal do Ľ. Y., čím mu spôsobil zlomeninu krčka stehennej kosti.
Zlomenie krčka kosti nohy Ľ. Y. sa mal stať niekedy v roku 2000, pričom list ministrovi bol napísaný 3 roky po tom, čo malo dôjsť k uvedenej trestnej činnosti „I. K.“, na základe tohto sa začalo trestné stíhanie voči I. K..
Svedkyňa uviedla, že ona zastáva názor, že trestné stíhanie a väzba žalobcu bola objednávka realizovaná prostredníctvom polície.
I. K. už predtým, keď začal riešiť podvody rôznych vplyvných ľudí a ich detí v Prešove, mal rôzne výstrahy, že sa to môže takto skončiť.
Keďže si p. I. K. nedal pokoj, bolo to zorganizované všetko takým spôsobom, že nielen I. K. bol trestne stíhaný, ale nakoniec bol zobratý aj do väzby.

76. Svedkyňa nevedela uviesť, kto informoval médiá, že I. K. mal zobrať nejaký úplatok, čo bolo v podstate mediálne zverejnené.
Uvedená informácia podľa tvrdenia svedkyne musela byť poskytnutá médiám prostredníctvom orgánov činných v trestnom konaní, ktoré vo veci žalobcu konali aj napriek tomu, že uvedená informácia nemala skutkový základ a p. K. bol trestne stíhaný pre ublíženie na zdraví a pre porušovanie domovej slobody.
Mediálny tlak na osobu p. K. bol vytvorený zrejme úmyselne po tom, čo bol p. K. trestne stíhaný a vo väzbe.
Svedkyni v neprítomnosti bola vykoná veľká kontrola v spisoch svedkyne, pretože sa hľadalo aj u nej určité prepojenie na organizovaný zločin, či náhodou nezákonným spôsobom nepotieram organizovaný zločin.
Následne boli oslovované osoby, ktoré ona s p. K. realizovali, aby tieto osoby vypovedali voči osobe I. K..
Keď prebehla vyššie uvedená kontrola, zastavovali svedkyňu na ulici osoby, voči ktorým svedkyňa s p. K. viedla trestné stíhanie a títo ľudia jej oznámili, že písali na podnet orgánov činných v trestnom konaní niekoľkostranové sťažnosti, ohľadne vedenia trestného stíhania voči ich osobám

77. Voči osobe I. K. boli podávané ďalšie trestné oznámenia, aby sa skutky voči osobe I. K. rozšírili. Vo veci bol tiež vypočutý nejaký kriminálnik I. C., ktorý bol odsúdený viac krát za rôznu trestnú činnosť.
Podal vysvetlenie na 14 strán a jeho výpoveď mala byť podkladom pre zotrvanie p. I. K. vo väzbe.
K podporným dôkazom o dôvodoch väzby p. I. K. bola následne vypočúvaná svedkyňa členmi špeciálne zriadeného vyšetrovateľského tímu, ktorý tím sa zaoberal prácou p. I. K. v policajnom zbore a svedkyňa sa mala vyjadriť k rôznym kapcióznym otázkam, ku ktorým sa odmietala vyjadriť, na čo sa svedkyni uvedení policajti ospravedlnili.

XX. Ľ. Y., ktorý v podstate inicioval trestné stíhanie voči osobe p. I. K., za nejaké tri, štyri mesiace po tom, čo napísal list Ministrovi vnútra SR bol z väzby prepustený.
V meste Prešov bolo prezentované po prepustení z väzby Ľ. Y., že Ľ. Y.Š. je osoba, ktorá dostala vyšetrovateľa Jaroslava Dujavu do väzby.
V meste kumpánom Ľ. Y. S. Ľ. Y. gratulovali.
Po zobratí I. K. do väzby ožilo Prešovské podsvetie, vyšetrovatelia a ostatní policajti v Prešove prestali robiť, pretože sa zľakli, pretože si mysleli, že sa im môže stať to, čo sa stalo I. K. (že budú nielen trestne stíhaní, ale skončia vo väzbe).
Svedkyňa v uvedenom období nadobudla pocit, že v súvislosti s jej prácou, ktorú prácu vykonávali s I. K. bola aj ona minimálne odpočúvaná, sledovaná, preverovaná, ako osoba podozrivá z rôznej trestnej činnosti (v súvislosti s prácou žalobcu na polícii).

79. Keď robili na svedkyňu bezpečnostnú previerku, bolo svedkyni povedané pánmi, ktorí vyhotovovali bezpečnostnú previerku, že s p. I. K. brali do väzby nevinných ľudí.
Svedkyňa vysvetľovala týmto dvom pánom, že ona a žalobca spracovávali len podklady pre ďalší zákonný postup iných orgánov činných v trestnom konaní vo veci a že ak niekto bral niekoho do väzby, nebola to ani ona a ani p. K., že o tom rozhodovali iné orgány činné v trestnom konaní.
Osobne bola v období, kedy sedel I. K. vo väzbe upozornená jednou prokurátorkou, že je vo veci začaté trestné stíhanie, kde vystupuje svedkyňa, p. I. K., ona ako prokurátorka, sudca a p. Ľ. E. ako organizovaná skupina, ktorá sa má podieľať na trestnej činnosti. Svedkyni nebolo nič bližšie vysvetlené, ale proste takto ich dali dokopy ako organizovanú skupinu.
Trestné stíhanie nepokračovalo, ale do dňa výsluchu nevie, ako to skončilo.
Keď bol p. K. vo väzbe cca. 6 mesiacov zistila, že na p. I. K. za skutky, za ktoré bol súdený, bol zmenený vyšetrovací tím a následne bol p. I. K. po 9 mesiacov z väzby prepustený. Svedkyňa bola upozornená, že sa nemá kontaktovať s I. K., pretože vo veci som bola vypočutá ako svedkyňa a nemá vytvárať vzťahy s p. K..

80. Podľa názoru svedkyne v období, kedy vykonával žalobca prácu vyšetrovateľa, nebol vhodnou osobou. Pokiaľ videl, že dochádza k páchaniu trestnej činnosti, nezávisle na tom, kto páchal trestnú činnosť, robil si žalobca svoju robotu riadne, nezohľadňoval skutočnosť, že ten je syn toho podnikateľa, ten je syn tej osoby, robil to tak, ako to robiť mal.
Žalobca nedokázal prehliadať veci, ktoré prehliadali jeho nadriadení, z uvedeného dôvodu bol stíhaný a daný do väzby. Toto bolo účelom vedenia trestného stíhania a väzby I. K..
Osobne sa svedkyni stalo, že keď svedkyňa začala robiť na niektorej osobe, vykonávala si svoju prácu riadne, spis jej bol odňatý a bol daný inému vyšetrovateľovi.

81. Podľa názoru svedkyne najskôr z osoby p. I. K. spravili zločinca, keď začali voči žalobcovi trestné stíhanie a vzali žalobcu do väzby a až potom začali rozmýšľať, akým spôsobom nájsť dôkaz, ktorým by tvrdenia uvádzané políciou preukázali.
V konkrétnom prípade bol postup polície opačný, pretože najskôr sa získavajú dôkazy a preukazuje sa vina či nevina zaujímavej osoby, podozrivej osoby a až následne po vyhodnotení získaných dôkazov sa vyšetrovateľ rozhodne, či bude alebo nebude zaujímavú osobu stíhať, v prípade p. K. to bolo opačne.
Keď polícia začala trestné stíhanie voči osobe žalobcu, boli zobraté do toho ešte aj médiá, ktoré médiá uvedený problém nafúkli, čím sa uvedený problém ešte zväčšil. Informácie, ktoré boli zverejňované do médií, poskytoval ešte hovorca J. S., prostredníctvom ktorého sa prípad G.. I. K. dostal do médií. Účelom mediálnej politiky Ministerstva vnútra SR bolo kriminalizovať osobu p. I. K..

82. Keď viedli osobu žalobcu p. K. o 8.30 hod. na Okresné riaditeľstvo policajného zboru, bolo to v čase, kedy bolo v práci najviac ľudí, aby mohli ľudia z polície PhDr. I. K. vidieť.
Svedkyňa udáva, že uvedené nie je v rozpore so zákonom, vidí však v tom určitý úmysel.

Medzi policajtami sa našli aj takí, ktorí sa radovali, že p. I. K. sa dostal do väzby a bol trestne stíhaný. Boli to hlavne ľudia, ktorí v radoch polície nepostupovali v súlade so zákonom, časť polície, ktorá dbala na dodržiavanie zákonov, využívali pri práci policajtov zákon, títo sa však z trestného stíhania I. K. netešili.

83. Svedkyňa uviedla, že polícia má vlastnú evidenciu, ktorá evidencia eviduje každé začatie trestného stíhania (aj voči osobe policajta), polícia nesleduje záver, akým spôsobom bolo trestné stíhanie skončené. Inak povedané, ak bol niektorý policajt stíhaný, následne oslobodený, tento záver podstatný v prípade oslobodenia alebo zastavenia trestného stíhania súdom sa do evidencie polície nedostáva.
Svedkyňa udáva, že p. K. nevidela viac ako rok, s p. K. sa nekontaktuje. To, čo povedala od A po Z je pravda, bola si vedomá následkov trestného činu krivej výpovede.
Svedkyňa uviedla, že je neštandardné, aby bol policajt trestne stíhaný, vo väzbe bol 9 mesiacov a zároveň bol stále policajtom.

Svedkyňa uviedla, že podľa nej väzobné stíhanie žalobcu bola výstraha pre všetkých podobných policajtov ako I. K., aby si pri úkonoch a osobách, ktorých vyšetroval dal pokoj.
To bola výstraha všetkým policajtom, ktorí pracovali na podobných prípadoch.
To, že p. I. K. bol stále policajtom, vyplývalo hlavne z toho, že bol stíhaný za dva skutky, pri ktorých bola dôkazná tieseň.
Polícia vtedy neriskovala skutočnosť, že by p. K. prepustili z polície a nakoniec by sa stalo to, čo sa stalo.

84. Svedok J. G., na pojednávaní dňa 13.6.2018-838/ uviedol, že v polícii pracuje od roku 1998 a v podstate od roku 2004 bol presunutý na východ, pred 1.1.2004 p. K. nepoznal.
Svedok uviedol, že on keď prišiel na východ, nezaoberal sa špeciálne osobou p. I. K., ale z okolia, v ktorom pracoval, čiže od policajtov sa dozvedel, že p. I. K. je policajt a keby takýchto policajtov bolo na území SR viac, republika by vyzerala inak.
On si p. I. K. pamätá ako kapitána a zastával funkciu operatívny pracovník, pracoval na oddelení objasňovania Úradu boja proti organizovanej kriminalite.
Pána K. osobne nezastihol, pretože p. K. bol od decembra roku 2003 vo väzbe.
Už si presne nepamätal, kedy sa p. K. vrátil z väzby, bolo to niekedy v lete v roku 2004.
Keď prišiel do Prešova, stretával sa pri svojej práci aj s podsvetím, ktorých na východe volajú živáni.
Je to skupina ľudí, ktorí sa zameriavanú na páchanie rôznej trestnej činnosti,
títo ľudia sa p. I. K. vyslovene báli.

85. Začatím trestného stíhania voči osobe I. K. v podsvetí prevládla radosť pretože vedeli, že policajt I. K. je vo väzbe a nemôže im nič spraviť.
Svedok z práce na polícii zistil, že trestné stíhanie bolo voči osobe p. K. vykonštruované umelo.
Ono to mohlo byť dôsledkom hlavne toho, že p. K. vo vzťahu k živáňom postupoval pomerne nekompromisne a zodpovedne.
Svedok uviedol, že on pod výraz živáň zaraďuje každého, kto pácha trestnú činnosť.

86. Svedok uviedol, že zachytil len správy ohľadne osoby p. K. v období, keď robil v Bratislave a keď prešiel na východ do Prešova, v podstate ku skutočnostiam, ktoré sa týkali údajnej trestnej činnosti p. I. K., podrobnejšie správy získal z práce policajného útvaru PZ v Prešove.
Svedok si osobne myslí, že v prípade ublíženia na zdraví Ľ. Y. (prvý z dvoch skutkov), jednalo sa o osobu ktorá osoba si po rokoch spomenie, že jej niekto ublížil a na základe tohto spomenutia bolo začaté trestné stíhanie voči osobe žalobcu.
Ak bol spôsobený následok na zdraví p. Y. pred troma rokmi, malo sa začať trestné stíhanie vo veci v čase, kedy k tomuto ublíženiu došlo, nie rozoberať tieto veci po troch rokoch od toho, kedy došlo k zlomeniu jeho nohy.
Podľa svedka jednalo sa o absolútne neštandardný spôsob začať trestné stíhanie voči osobe I. K. pre trestný čin ublíženia na zdraví po troch rokoch, odkedy malo dôjsť k uvedenému skutku a zvlášť na základe udania osoby s takými povahovými vlastnosťami a s takou minulosťou ako bol Ľ. Y..
Čo sa týka druhého skutku svedok si tiež myslí, že začatie trestného stíhania pre druhý skutok - porušovanie domovej slobody za podmienok, akou bola domová prehliadka vykonaná, je postup - začatie trestného stíhania voči osobe p. I. K. neštandardné.

87. Svedok uviedol, že v prípade žalobcu (policajta) za opísanej dôkaznej situácie skutkov 1/ a 2/, bolo nielen trestné stíhanie neštandardné, ale vôbec aj zobratie žalobcu do väzby bolo neštandardné.

Svedok zastal názor, že pokiaľ bol I. K. na základe nejasnej dôkaznej situácie trestne stíhaný, môže byť, ale podľa jeho názoru nebol žiaden dôvod na to, aby bol p. K. stíhaný väzobne.

88. V podstate žalobcu a svedka spája ich minulosť - práca v polícii, poznajú sa, nejaké osobné väzby nevytvárajú. Svedok udáva, ak je začaté trestné stíhanie, takáto skutočnosť sa eviduje v policajných zložkách, ale nevie sa vyjadriť k tomu, že pokiaľ je policajt oslobodený spod obžaloby, zastavené trestné stíhanie, akým spôsobom sa uvedená skutočnosť do tejto evidencie zavádza, resp. nemá vedomosť o tom, že by sa takáto skutočnosť zmazávala. Svedok udáva, že pokiaľ je takáto informácia daná do systému a p. I. K. by požiadal o previerku NBÚ, pokiaľ by sa vychádzalo len z takýchto informácií, ktoré sa zrejme neopravujú, p. I. K. by nezískal bezpečnostnú previerku.
Svedok uviedol, že pokiaľ sledoval púť policajta I. K. v období 2003, 2004 má z tohto určitým spôsobom strach a zapli sa svedkovi určité obranné reflexy - dávaj si pozor, aj tebe sa môže stať niečo podobné ako I. K..
Svedok nie je za to, aby sa stíhali len ľudia, ktorí kradnú fľašky v Tescu, ale je za to, aby sa stíhali ľudia, ktorí páchajú trestnú činnosť.
Kým nespoznal p. I. K. bol vnútorne presvedčený, že najnebezpečnejšími ľuďmi sú cudzinci ako Albánci, Turci, ale po spoznaní prípadu p. I. K. zistil, že okruh nebezpečných ľudí je tu ďaleko širší, môžu to byť aj rodičia detí, ktoré páchajú rôznu trestnú činnosť, ktorí rodičia majú vplyv a dokážu sa nejakým spôsobom v trestnej veci svojho syna nejakým spôsobom aj interesovať aj napríklad iným spôsobom.
Ďalej dodáva, že začaté trestné stíhanie voči osobe I. K. je dôvodom pre odobratie previerky.

89. Svedok K..W.. G. S., Q.., na pojednávaní dňa 13.6.2018-840/ uviedol.

Na osobu p. I. K., na tvár ani meno osoby I. K. nespomína. Ak robili nejaké úkony, urobili úkony vyšetrovatelia, ktorí robili úkony vo veci samej. Nevie sa vyjadriť, lebo nevie sa ani vyjadriť o aký prípad ide.
V roku 2003 asi bol na funkcii námestníka inšpekcie Ministra vnútra.
Na prípad osoby I. K. si neviem spomenúť, resp. nepočul som o tom prípade.
Pán I. K. odprezentoval záznam, ktorý sa nachádza na CD pri spise, aby ozrejmil vyjadrenie p. svedka, ktorý sa vyjadril pre médiá.
Uvedený záznam bol nahraný s odkazom na § 98 CSP.
Na to boli prehraté celé vyjadrenia, jednak komentátorov, jednak svedka, ktoré sa týkali žalobcovej trestnej činnosti.
Na tomto CD sa nachádza aj obrazová dokumentácia, kde po obzretí uvedeného, ktoré niektoré skutky komentoval aj stojaci svedok, ktorý svedok následne uviedol.
On bol ako námestník inšpekcie poverený aj vykonaním funkcie hovorcu polície. Keďže vykonal uvedenú funkciu hovorcu inšpekcie, vždy vychádzal len z toho, čo mu bolo inšpekciou predložené. Komentoval len v televízii skutočnosti, ktoré podklady predložila inšpekcia Ministerstva vnútra SR. Vzhľadom k tomu, že komentoval desiatky iných prípadov policajtov a iných vecí, ku konkrétnemu prípadu osobne sa vyjadriť nevedel. Uviedol, že aj keď si uvedené prehliadol, v jeho pamäti sa mu nič nevybavuje. To čo uviedol, povedal do televízie je to, čo mu pripravili jeho kolegovia z inšpekcie.
Prezentoval len to, čo inšpekcia zistila.

90. Svedok K.. G.. C. I., ktorý na pojednávaní dňa 13.6.2018-834/ k veci uviedol.

Svedok uviedol, že do polície nastúpil v roku 2004 a bol pridelený na Krajské riaditeľstvo PZ v Košiciach.
Svedok mal na starosti celý Košický kraj + hranicu.
Keď bol p. K. trestne stíhaný a bol vo väzbe, ľudia ktorí poznali p. K. dôverovali mu, považovali p. I. K. za slušného a čestného človeka a mysleli si, že uvedené trestné stíhanie nie je dôvodné. (mal na starosti ľudí, ktorí s p. K. v policajnom zbore pracovali).
Iná mienka bola u riadiacich pracovníkov, ktorí vytvárali prostredie, z ktorého prostredia sa dalo vyvodiť, že je potrebné sa osobe p. K. radšej vyhnúť a to hlavne v období, pokiaľ bol trestne stíhaný a bol vo väzbe, alebo v období, pokiaľ už bol z väzby prepustený.
Nadriadení vydávali neoficiálne zákazy stretávania sa s p. K. pokiaľ sa nepreukáže, že p. K. je nevinný.
Nielen p. K. bol trestne stíhaný v radoch polície ako policajt. Prípadu p. K. bola venovaná mimoriadna mediálna pozornosť zo strany polície.
P. K. vzhľadom na jeho trestné stíhanie, väzobné stíhanie a so zmenou politickej orientácie z roka na rok - politickými stranami, sa stal p. K. pre políciu neupotrebiteľný.

91. Svedok bol vo funkcii odborného asistenta na Vysokej škole zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety v Prešove a vie, že funkcionári tejto školy mali záujem o internú spoluprácu s p. K. v období, kedy bol policajtom ÚBOKU (pred trestným stíhaním).
V súvislosti so začatím trestného stíhania a s väzobným stíhaním p. K., bol pre vysokú školu po roku 2003 žalobca neprijateľnou osobou, škola z vyššie uvedených dôvodov stratila záujem o spoluprácu aj napriek tomu, že bol p. K. oslobodený spod skutkov, ktoré mu boli kladené za vinu.
V roku 2008 sa vysoká škola zamýšľala nad tým, že by p. K. zobrali ako externého pracovníka vysokej školy, avšak vedenie vysokej školy malo obavy z toho, že by sa do práce vysokej školy obuli médiá a nejakým spôsobom by ovplyvňovali prácu vysokej školy prostredníctvom interného pracovníka vysokej školy a činnosť a kvalitu výuky na vysokej škole by znižovali.
Preto sme zvážili a p. K. sme ponúkanú spoluprácu odmietli.
Na ich škole študujú aj príslušníci polície, väzenskej stráže a iné zložky armády, akým spôsobom prenikli tieto informácie do našej školy, sa vyjadriť nevedel, ale predpokladal, že to išlo hlavne informácie od polície - s vysokou mierou pravdepodobnosti.

92. Svedok I.. I. J. na pojednávaní dňa 18.8.2018-877/ k veci uviedol.

Keď p. K. pracoval v policajnom zbore, svedok pracoval ako riaditeľ odboru v trestnej činnosti východ (pre celé východné Slovensko), žalobca pracoval ako referent v oddelení Prešov, trestnej činnosti východ.
Svedok bol s prácou žalobcu pokiaľ neodišiel do dôchodku vždy spokojný.
Páchania údajnej trestnej činnosti, za ktoré bol stíhaný p. K. a za ktoré bol vo väzbe v období, čo je uvedené v spise, k tomu sa svedok vyjadriť nevedel.
Svedok mal len sprostredkované informácie prostredníctvom médií, s ktorými sa oboznámil, informácie tiež získal aj od ostatných príslušníkov PZ, ktorí svedka ako vyslúžilca v policajnom zbore a funkcionára PZ dotazovali.
Pýtali sa ho, kto je osoba I. K., ktorý pracoval na Úrade odboru organizovanej trestnej činnosti, ktorý svedok riadil.
Policajti, ktorý sa zaoberali priamo či nepriamo trestnou činnosťou žalobcu, pýtali sa svedka, že ako je možné, že počas pôsobenia svedka v polícii, u svedka pracoval človek, ktorý v tom období, keď svedok pracoval na polícii, páchal rôznu trestnú činnosť, z ktorej rôznej trestnej činnosti je podozrivý.
Svedok všetkým povedal, že o protispoločenskej činnosti žalobcu nemám žiadnu vedomosť, že v období, kedy pracoval žalobca so svedkom, nemal svedok žiadne pochybnosti o tom, že by si p. K. svoje povinnosti neplnil v súlade so zákonom, resp. vie, že si všetky svoje povinnosti plnil v súlade so zákonom.
Čo sa týka práce svedka ako takej, počas obdobia, čo p. K. pracoval u svedka, nikdy nemal žiadnu vedomosť o tom, že by p. K. sa podieľal na akejkoľvek protispoločenskej činnosti, ktorá by mohla byť charakterizovaná ako protizákonná.
Čo sa týka skutkov, za ktoré bol trestne stíhaný p. K. (myslel tým minimálne prvé dva skutky) pokiaľ on mal vedomosť, nikdy neboli žiadne indície v polícii, že by p. K. minimálne uvedené dva skutky niekedy spáchal alebo bol by z nich podozrivý.
Skutky alebo skutok, ktorý bol kladený za vinu a to kopnutie p. K. do p. Y. sa realizoval aj za prítomnosti jednotiek z PPÚ a pokiaľ bol vykonávaný úkon za prítomnosti jednotiek PPÚ, nikdy nemal indície o tom, že by takýto skutok bol spáchaný p. K..

93. Podľa názoru svedka nie je štandardné, aby niekto po troch rokoch podal trestné oznámenie v akejkoľvek listinnej podobe alebo ústne a po troch rokoch inšpekcia vykonávala úkony súvisiace zo spáchania trestného činu, či už trička, čižmy alebo nejaké iné výstrojnej súčiastky, ktoré mal mať p. K. na sebe v čase spáchania trestné činu, čo je tri roky dozadu.
Svedok považujem minimálne túto činnosť inšpekcie PZ za neštandardnú, nepovažuje bez získania akýchkoľvek dôvodných informácií takýto postup polície za správny alebo nesprávny, nevylúčil ani to, že tam bol iný záujem (na stíhaní p. K., ktorý nevedel zdôvodniť).
Podľa názoru svedka jednalo sa o nezodpovednosť zo strany inšpekcie.
Vzhľadom k tomu, že od marca roku 2003 na polícii nepracuje, nie je oboznamovaný s informáciami, s ktorými pracovala v roku 2003 polícia, v období, kedy bol stíhaný p. K..

94. Svedok uviedol, že na prácu polície prichádzajú rôzne udania. Každé jednotlivé udanie je povinná inšpekcia PZ preveriť, aj keď sa jedná o podanie, ktoré je staršie ako tri roky. Nie je výnimkou, že v rámci

práce polície je stíhaných viac policajtov, ktorí sú dôvodne alebo nedôvodne podozriví zo spáchania rôznych trestných činností nezávisle na tom, či sa skutku dopustili alebo skutku nedopustili.
Vzhľadom k tomu, že sa jednalo o osobu p. K., ktorý pán K. sa mal dopustiť takého skutku tri roky dozadu, väzobné stíhanie osoby p. K. po troch rokoch po údajnom spáchaní trestného činu, ktorý bol kladený za vinu žalobcovi, považuje takýto postup (väzobné trestné stíhanie) príslušníkmi PZ za neštandardný.
Podľa tohto pravidla, ktoré bolo použité voči p. K. má za to, že v takomto prípade by musel byť každý policajt, u ktorého je podozrenie z prekročenia zákona stíhaný väzobne.

95. Svedok uviedol, že v menšom rozsahu sa stretával s aktívnou policajnou obcou, vo väčšom rozsahu som sa stretával s policajnou obcou, ktorá už bola pasívna (dôchodcami).
Osoby, ktoré sa so svedkom stretávali, krútili hlavami nad tým, s akým človekom svedok robil a aký policajt na oddelení v Prešove slúžil (posudzovali osobu žalobcu podľa obsahu získaných informácií, ktoré jednak unikli z polície a jednak z informácií z médií, ktoré médiá informovali o rôznej trestnej činnosti p. K.).
Čo sa týka aktívnych policajtov, ktorí pracovali na prípade K., títo policajti sa obyčajne so svojimi informáciami o vyšetrovaní nedelia, ak došlo k nejakému úniku tak minimálnemu.
Najviac informácií svedok aj osoby bývalých policajtov získali hlavne z médií, ktoré média sa osobe p. K. - k jeho trestnej činnosti v tomto období vo väčšom rozsahu venovali (k osobe p. K. sa negatívne vyjadrovali).

96. Svedok udáva, že tak ako iní obyvatelia SR aj policajti páchajú trestnú činnosť. Obyčajne, keď policajt zoberie úplatok, niečo urobí, čo je charakterizované ako trestný čin, prečin alebo priestupok, obyčajne je to správa - malá správička- prípadne v novinách, článoček, ktorý informuje o tom, že ten a ten policajt odtiaľ, odtiaľ spáchal trestný čin, prečin.
V prípade p. K. išlo o veľkú mediálnu kampaň, ktorá mediálna kampaň informovala širokú verejnosť v rámci SR o skutkoch, ktorých sa mal dopustiť p. K..

97. Svedok udáva, že ako policajt vie o trestných stíhaniach rôznych policajtov, kedy boli uverejnené články, ale takýto rozsah informovanosti o trestnej činnosti ako u p. K., v iných prípadoch nikdy nebol oboznámený.
Médiá sa nikdy k osobe iného policajta v takomto rozsahu nikdy nevenovali.
Svedok uviedol, že pre porovnanie je to v pomere 80:20 v neprospech p. K.. Svedok uviedol, že o trestnom stíhaní ktoréhokoľvek policajta, ktorý je trestne stíhaný informuje Inšpekcia Ministerstva vnútra SR.
V konkrétnom prípade predpokladá, že tieto informácie stíhania žalobcu poskytla Inšpekcia MV SR, predpokladá, nevie sa k tomu vyjadriť.
Čo sa týka p. K., obyčajne informácia o stíhaní policajta obíde sa s informáciou bez mena a priezviska v skratke napr. MK alebo podobne, alebo vôbec bez uvedenia iniciálií, uvedie sa len oddelenie, odkiaľ je policajt stíhaný.
V prípade p. K. išlo o informácie celého priezviska p. K. a oddelenia, kde žalobca pracoval.

98. K osobe žalobcu v tejto súvislosti je potrebné dodať, že žalobca k dátumu 17.9.2018 nemá záznam v registri trestov Generálnej prokuratúry SR.

99. K osobe Ľ. Y. (oznamovateľa trestnej činnosti na žalobcu) je potrebné uviesť, že u osoby Ľ. Y. je deväť záznamov o trestnej činnosti Ľ.O. Y.:

- prvý pre § 221/1 Tr. zák. z 23.5.1984, č.k. 5T 191/84,
- druhý pre § 7/1, 158/1a, 1691/1,2 Tr. zák. z 29.10.1985, č.k. 4T 126/85,
- tretí pre § 201 Tr. zák. z 7.4.2009, sp. zn. z 13.8.1987, sp. zn. 2T 115/87,
- štvrtý pre § 9/2, 247/1,9, 132/1a Tr. zák. z 14.7.1988 sp. zn. 4T 124/88,
- piaty pre § 9/2, 235/1,2,b 250/1,2 Tr. zák., 16.6.1999, sp. zn. 1T 22/98,
- šiesty pre § 9/2, § 247/2a, § 9/2, § 250/1,3 Tr. zák., z 20.11.2002 sp. zn 2 T 67/2001,
- siedmi pre § 188/1 zločin tr. zák. 300/2005, § 235/1 Tr. zák., z 7.4.2009, sp. zn. 32 T 42/08,
- ôsmi pre § 174/1,2 Tr. zák. z 20.9.2011, sp. zn. 1T 74/2011,
- deviaty pre § 9/2, § 250/1/3, § 176 ods. 1, § 9/2, § 250 a/1/3, § 8/1, § 9/2, § 250a/1/3 Tr. zák. z 13.12.2012, č.k. 4T 53/2003.

100. Podľa článku 46 ods. 3/,4/ Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.
Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa článku. 154c ods. 1/ Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa § 1 ods. 1/,2/ a 3/ zák. č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.
Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.
V hospodárskoprávnych vzťahoch nezodpovedá štát podľa tohto zákona v prípadoch, v ktorých rozhodovanie patrí orgánom hospodárskej arbitráže.

Podľa § 2 zák. č. 58/1969 Zb. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

Podľa § 3 zák. č. 58/1969 Zb. ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.

Podľa § 4 ods. 1/,2/ zák. č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.
Ako výnimku z ustanovenia odseku 1 možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku (§ 3) zrušené alebo zmenené.

Podľa § 5 ods. 1/,2/ a 3/ zák. č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.
Právo na náhradu škody nemá ten,
a) kto si väzbu zavinil sám, najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dal príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia,
b) kto bol spod obžaloby oslobodený alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný.
Za väzbu nariadenú v konaní o vydanie do cudziny sa náhrada škody podľa predchádzajúcich ustanovení neposkytuje.

Podľa § 9 ods. 1/2/ zák. č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov. V ostatných prípadoch je týmto orgánom,
a) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Československej socialistickej republiky, federálny ústredný orgán, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané,

ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Českej alebo Slovenskej socialistickej republiky, ústredný orgán republiky, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, a ak niet takéhoto ústredného orgánu, Ministerstvo spravodlivosti; to platí aj v prípade, keď nezákonné rozhodnutie vydal orgán spoločenskej organizácie (§ 1 ods. 1).
Ak bola žiadosť o predbežné prerokovanie podaná na ústrednom orgáne, ktorý nie je príslušný, postúpi ju orgánu príslušnému. Účinky podania žiadosti sa v tomto prípade zachovávajú.

Podľa § 10 zák. č. 58/1969 Zb. ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa OZNÁMENIA Federálneho ministerstva zahraničných vecí, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z 3. Septembra 1953:
Právo na slobodu a bezpečnosť

1. Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanového zákonom:

a) zákonné pozbavenie slobody osoby po odsúdení príslušným súdom;
b) zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody z dôvodu nesplnenia rozhodnutia vydaného súdom v súlade so zákonom alebo s cieľom zabezpečiť splnenie povinnosti stanovenej zákonom;
c) zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak je to dôvodne považované za potrebné za účelom zabránenia spáchaniu trestného činu alebo úteku po jeho spáchaní;
d) pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia za účelom výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán;
e) zákonné pozbavenie slobody osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;
f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.
2. Každý, kto je zatknutý, musí byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, oboznámený s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu.
3. Každý, kto je zatknutý alebo pozbavený slobody v súlade s ustanovením odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej moci a má právo, aby jeho vec bola prejednaná v primeranej lehote, alebo byť prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa takáto osoba dostaví na pojednávanie.
4. Každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.
5. Každý, kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

Podľa § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 12 ods. 1/,2/,3/ OZ písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť alebo použiť len s jej privolením.
Privolenie nie je potrebné, ak sa vyhotovia alebo použijú písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky, zvukové alebo obrazové a zvukové záznamy na úradné účely na základe zákona.
Podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť alebo použiť primeraným spôsobom tiež na vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani také použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby.

Podľa § 13 ods. 1/,2/ a 3/ OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.
Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.
Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 15 OZ po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jeho osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jeho rodičom.

Podľa § 16 OZ kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.

101. Všeobecne k náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a náhrady škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe (podľa zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom) je potrebné uviesť:

Uznesením Krajského úradu justičnej polície PZ Žilina č.k. ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 zo dňa 2.12.2003 bolo podľa § 163 ods. 1 Trestného poriadku začaté stíhanie proti obvinenému kpt. C.. I. K. (žalobcovi), pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, pre skutok č. 1.

Uznesením Krajského úradu Justičnej polície PZ v Žiline č.k. ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 zo dňa 3.12.2003 bolo začaté trestné stíhanie proti obv. kpt. C.. I. K. (žalobcovi) pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 Trestného zákona, pre skutok č. 2).

Proti uzneseniu vyšetrovateľa KÚJP PZ Žilina č.k. ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 zo dňa 2.12.2003, podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu dňa 18.12.2003 (aj do zápisnice) sťažnosť (pre skutok č. 1).

Proti uzneseniu vyšetrovateľa KUJP PZ Žilina č.k. ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 zo dňa 3.12.2003, podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu dňa 18.12.2003 (aj do zápisnice) sťažnosť (pre skutok č. 2).

Uznesením Vojenskej obvodovej prokuratúry v Banskej Bystrici č.k. OPv 440/03-118 zo dňa 19.11.2014 bola sťažnosť žalobcu pre skutky 1/, 2/, ktoré boli kladené za vinu žalobcovi podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá z dôvodov uvedených v tomto uznesení.

102. Uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici č.k. Tp 102/2003 zo dňa 5.12.2003 bol žalobca kpt. C.. I. K. zobratý do väzby a to z dôvodov uvedených v tomto uznesení, pre skutky uvedené v uznesení pod č. 1, 2.
Voči vyššie uvedenému uzneseniu Okresného súdu v Banskej Bystrici o vzatí do väzby žalobcu, podal žalobca priamo sťažnosť do zápisnice o svojom výsluchu (čo vyplýva priamo z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica 3 Tpo90/03 zo dňa 14.1.2004).
Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 3 Tpo 90/2003 zo dňa 14.1.2004 bola sťažnosť obv. kpt. C.. I. K. ako nedôvodná zamietnutá.

103. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 31T 126/2008 dňa 13.9.2010, Okresný súd Prešov rozhodol nasledovne:

Podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku súd obžalovaných 1/ G.. I. K. (žalobcu) a 2/ C.. Ľ. E. o s l o b o d i l spod obžaloby Vojenskej obvodnej prokuratúry Banská Bystrica,

a to 1/ obžalovaného G.. I. K. pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31.12.2005 v súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 pre skutok č. 1/,

a/ 2/ obžalovaných G.. I. K. S. C.. Ľ. E. pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31.12.2005, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005, v súbehu s trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 Trestného zákona, účinného do 31.12.2005, pre skutok č. 2/, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.

Vyššie uvedený rozsudok Okresného súdu Prešov nadobudol právoplatnosť vo vzťahu ku skutku č. 1/ dňom 29.9.2010.

Voči vyššie uvedenému rozsudku Okresného súdu Prešov podala odvolanie Vojenská obvodová prokuratúra v Banskej Bystrici č.k. OPv 61/05-143 zo dňa 14.2.2011 dňa 21.2.2011, len v bode 2 obžaloby (pre skutok č. 2).

Rozsudkom Krajského súdu Prešov č.k. 2To/21/2011-1605 zo dňa 20.9.2012, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 20.9.2012 na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku v spojení s § 285 písm. b/ Tr. poriadku obžalovaných G.. I. K. (žalobcu) a C.. Ľ. E. súd spod obžaloby (skutok č. 2) o s l o b o d i l , pretože skutok nie je trestným činom.

Vyššie uvedený rozsudok Krajského súdu Prešov nadobudol právoplatnosť vo vzťahu ku skutku č. 2/ dňom 20.9.2012.

104. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobené začatím a vedením trestného stíhania (ktoré neskončilo právoplatným odsúdením) a titulom nezákonného pozbavenia osobnej slobody (nezákonným výkonom väzby) u žalobcu predpokladá skutočnosť, že trestné stíhanie bolo voči obžalovanému zastavené alebo že obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený.
Inak povedané, za ústavne komfortný treba považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, je rozhodujúci výsledok trestného konania.
Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine, predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu.
Ak má byť štát naozaj považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do práv jednotlivca.
Nie je možné prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu a je povinný striktne dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii.
Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv občanov.
V takejto situácii nie je rozhodné, ako v takejto situácii orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.
Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu aj podľa zák. č. 58/1969 Zb., účinného do 30. Júna 2004.
Súdna judikatúra dôvodí, že zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu je, aby každá majetková ujma spôsobená nezákonným rozhodnutím alebo nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená.
Rozhodným meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.
Tieto závery prijaté v čase platnosti zák. č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné.

Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania.
V týchto súvislostiach je potrebné zdôrazniť, že akékoľvek trestné stíhanie a v rámci tohto trestného stíhania výkon väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca (v tom - ktorom momente) a následne tiež vyvolávajú aj ďalšie negatívne dopady na osobný život a životný osud trestne stíhanej osoby, zasahujú do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti.
Môžeme povedať, že sú spôsobilé okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovanú článkom 17 ods. 1 Ústavy SR, obmedziť a aj porušiť aj právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje článok 19 ods. 1/ a 2/ Ústavy SR.
Je celkom nepochybné, že trestné stíhanie a výkon väzby, ktoré boli realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, sú spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy, vo sfére osobnostných práv.

105. Vychádzajúc s vyššie preukázaného skutkového stavu môžeme konštatovať, že osoba žalobcu bola spod skutku 1/ a skutku 2/ (v celom rozsahu) spod obžaloby vyššie uvedenými rozsudkami Okresného súdu v Prešove a Krajského súdu v Prešove o s l o b o d e n á .

106. S poukazom na uvedenú skutočnosť môžeme konštatovať, že vo svetle uvedených rozhodnutí, sú rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinení voči osobe žalobcu (stíhaného ako obvineného) Krajského úradu justičnej polície PZ Žilina č.k. ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 zo dňa 2.12.2003 a č.k. ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 zo dňa 3.12.2003 a uznesenie Vojenskej obvodovej prokuratúry v Banskej Bystrici č.k. OPv 440/03-118 zo dňa 19.11.2014, ktorým bola sťažnosť pre skutky 1, 2, ktoré boli kladené za vinu žalobcovi podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá z dôvodov uvedených v tomto uznesení,

n e z á k o n n ý m i r o z h o d n u t i a m i .

V súbehu s vyššie uvedenými rozhodnutiami (ako následok začatého nezákonného trestného stíhania voči osobe žalobcu) je aj následné rozhodnutie - uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici č.k. Tp 102/2003 zo dňa 5.12.2003, ktorým bol žalobca kpt. C.. I. K. zobratý do väzby a to z dôvodu uvedených v tomto uznesení, pre skutky uvedené v uznesení pod č. 1, 2., tiež aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 3 Tpo 90/2003 zo dňa 14.1.2004 (pretože bola sťažnosť obv. kpt. C.. I. K. ako nedôvodná zamietnutá).
Tak, ako je vyššie uvedené, rozhodnutia Okresného súdu v Banskej Bystrici a Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým bol žalobca vzatý do väzby jednoznačne uvádzajú (vo svojich odôvodneniach rozhodnutí) dôvody zobratia žalobcu do väzby.
Zásadné, čo treba zdôrazniť je, že žalobca nebol zobratý do väzby z dôvodov uvedených v § 5 ods. 2,3 zák. č. 58/1969 Zb..

107. Vychádzajúc s vykonaného dokazovania (hlavne dôvodov uvedených v uznesení Okresného súdu v Banskej Bystrici TP 102/03 zo dňa 5.12.2003 a uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici 3 Tpo 90/03 zo dňa 14.1.2004) môžeme konštatovať, že v konaní nebolo preukázané, že si žalobca zavinil väzbu sám. S poukazom na uvedené je preto nutné konštatovať, že žalobca má nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe. (viď § 5 ods. 1/,2/ a 3/ zák. č. 58/1969 Z.z.).

108. Pre použitie právnej normy ohľadne posúdenia zodpovednosti štátu je potrebné poukázať na časové hľadisko, podľa ktorého časového hľadiska všetky vyššie uvedené rozhodnutia štátnych orgánov boli vydané za účinnosti zák. č. 58/1969 Zb. (ktorý zákon platil do 30. júna 2004, pričom od 1.júla 2004 platil už zák. č. 514/20023 Z.z.).

109. Vychádzajúc s vyššie uvedených skutočností, pre rozhodnutie vo veci je potrebné aplikovať zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo nesprávnym úradným postupom (účinný do 30.6.2004), s ohľadom na nezákonné rozhodnutia:
Krajského úradu justičnej polície PZ Žilina č.k. ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 s dátumom dňa 2.12.2003 a č.k. ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 s dátumom dňa 3.12.2003, uznesenie Vojenskej obvodovej prokuratúry v Banskej Bystrici č.k. OPv 440/03-118 zo dňa 19.11.2014, ktorým bola sťažnosť pre skutky 1, 2, ktoré

boli kladené za vinu žalobcovi podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá z dôvodov uvedených v tomto uznesení.

Tiež aj následné rozhodnutie - uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici č.k. Tp 102/2003 zo dňa 5.12.2003, ktorým bol žalobca kpt. C.. I. K. zobratý do väzby a to z dôvodov uvedených v tomto uznesení, pre skutky uvedené v uznesení pod č. 1, 2., tiež aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 3 Tpo 90/2003 zo dňa 14.1.2004 (pretože bola sťažnosť obv. kpt. C.. I. K. ako nedôvodná zamietnutá), s odkazom na nezákonnosť vyššie uvedených rozhodnutí.

Tieto rozhodnutia sú s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti nezákonnými rozhodnutiami, ktoré zakladajú nárok žalobcu na náhradu škody (ujmu majetkovú a aj nemajetkovú).

Žalobca sa podanou žalobou domáhal škody vo forme nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného začatia a pokračovania trestného stíhania (nezákonného vedenia trestného stíhania a vznesenia obvinenia) a nezákonného obmedzenia osobnej slobody vo forme výkonu väzby (náhrady škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe).

Ustanovenie § 1 a nasl. a § 5 zák. č. 58/1969 Zb. zakladá zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe alebo treste.

Aktívne legitimovanou osobou je osoba, ktorá sa podrobila začatiu a vedeniu nezákonného trestného stíhania a nezákonného obmedzenia osobnej slobody vo forme výkonu väzby z titulu nezákonného rozhodnutia.

Pasívne legitimovanou osobou je Slovenská republika, v konkrétnom prípade Slovenská republika zast. Ministerstvom spravodlivosti SR.

V žalobe zo dňa 21.9.2011 označil žalobca ako žalovaných 1/ Slovenskú republiku, Ministerstvo vnútra SR a 2/ Slovenskú republiku, Ministerstvo spravodlivosti SR.
Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a použitú právnu normu, súd konal s Ministerstvom spravodlivosti SR, ako štátnym orgánom, ktorý je oprávnený v prejednávanej veci v mene Slovenskej republiky, Slovenskú republiku v konaní zastupovať.

110. Strany v spore zaťažuje jednak povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť (§ 132 ods. 1/ OZ, § 150 ods. 1/ OZ).
Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania.
Neunesenie dôkazného bremena znamená neúspech v spore (nezávisle na jej procesnom postavení).
V súvislosti s uvedeným je potrebné uviesť, že žalobca pokiaľ chcel byť v konaní úspešný, musel uniesť dôkazné bremeno.

111. Zákon 58/1969 Zb. nemá konkrétne ustanovenie, ktoré by upravovalo náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy.
Žalobca sa v konaní domáhal náhrady škody - nemajetkovej ujmy, pri uplatnení zodpovednosti náhrady škody s odkazom na zák. č. 58/1969 Zb.
Nárok na náhradu škody za predchádzajúce nezákonné trestné stíhanie a nezákonné pozbavenie osobnej slobody zaručuje nielen vyššie uvedená úprava - v prejednávanej veci zák. č. 58/1969 Zb (dnes už nahradený zákonom č. 514/2003 Z.z.), ale aj článok 46 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého má každý právo, na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Pri uplatnení náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, je potrebné použiť zákonné ustanovenia § 11 a nasl. OZ, pretože zák. č. 58/1969 Zb. nemá konkrétne kritéria pre určenie nároku a výšky na náhradu nemajetkovej ujmy s odkazom na nezákonné trestné stíhanie (ako to má už § 17 ods. 1/ až 4/ zák. č. 514/2003 Z.z.).

Pri uplatnení náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nezákonného obmedzenia osobnej slobody vo forme výkonu väzby je potrebné použiť článok 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z 3.9.1953.

112. Žalobca dlhoročne žil v obci Pečovská Nová Ves, bol ženatý, z manželstva pochádzali vtedy ešte dve maloleté deti, žalobca viedol usporiadaný rodinný život, medzi manželmi vládol stav dôvery, manželia nemali žiadne vážne nedorozumenia.
V obci žalobca a celá jeho rodina požívali dobrú povesť, žalobca sa venoval rodine, bol fanúšikom futbalu, chodil so svojim synom na futbal (syn hrával futbal).
Žalobca spolu s manželkou chodil do kostola, žalobca a jeho manželka sú veriaci, návštevou kostola napĺňali svoje náboženské presvedčenie.
Žalobca bol starším referentom - špecialistom úradu boja proti organizovanej kriminalite (ÚBOK) v hodnosti kapitán, s predpokladaným povýšením do hodnosti major.
Vzhľadom na žalobcove výrazné úspechy v zamestnaní bol predpoklad ďalšieho kariérneho postupu žalobcu v zamestnaní, prácou v polícii mal žalobca zabezpečený istý pravidelný príjem z výkonu funkcie, zabezpečené iné sociálne výhody (odmeny, výsluhový dôchodok, ošatné, iné ...).

113. Žiadnou stranou v spore nebol predložený taký dôkaz, z ktorého dôkazu by bolo preukázané, že vyššie uvedený stav budovaný žalobcom a jeho rodinnými príslušníkmi dlhé roky predtým, by sa mal do budúcna akýmkoľvek spôsobom zmeniť, v neprospech žalobcu a jeho rodiny.

114. Spúšťačom zmeny pomerov u osoby žalobcu (rodiny žalobcu), bolo podanie Ľ. Y. (viac krát odsúdenej osoby), adresované ministrovi vnútra SR, na základe ktorého bolo začaté trestné stíhanie voči osobe žalobcu (vyššie uvedeným spôsobom):

a/ pri prvom skutku od 3.12.2003 do 29.9.2010 (po právoplatnosť rozsudku Okresného súdu Prešov 31T 126/2002-1522 zo dňa 13.9.2010), čo znamená, že bol žalobca trestne stíhaný viac ako 7 rokov,
b/ pri druhom skutku od 4.12.2003 do 20.9.2012 (po právoplatnosť rozsudku Krajského súdu Prešov 2To/21/2011-1605 zo dňa 20.9.2012), čo znamená, že bol žalobca trestne stíhaný viac ako 8 rokov.

b/ bol žalobca prvý krát vo výkone väzby od dátumu 4.12.2003 do 25.8.2004 (viac ako 8 mesiacov), za štandardných podmienok opísaných v žalobe a pripojených listinných dôkazov, ktoré opísané skutočnosti neboli nikým spochybnené.

K predmetu veci je potrebné zopakovať, že pri prvom a aj druhom skutku bol žalobca spod obžaloby o s l o b o d e n ý, pretože pri prvom skutku nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca obžalovaný a v druhom prípade pretože skutok nie je trestným činom.
Tento stav konštatujú vyššie uvedené rozsudky Okresného súdu Prešov a Krajského súdu Prešov.

115. Pod pojmom škody z teoreticko-právneho hľadiska je nutné rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Pri škode rozoznávame skutočnú škodu (zmenšenie majetku poškodeného) a ušlý zisk (je to, čo by mohol poškodený získať, keby nedošlo k vzniku škody).
Zodpovednosť štátu je konštruovaná ako objektívna zodpovednosť.
Nemajetková ujma je osobitným druhom škody, nie je skutočnou škodou alebo ušlým ziskom, avšak je tiež vyjadriteľná v peniazoch.

116. Čo sa týka nároku žalobcom uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, súd dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že v dôsledku vyššie uvedených nezákonných rozhodnutí orgánov verejnej moci, došlo k zásahu do osobnostných práv navrhovateľa (života, zdravia, občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, ...) a to z titulu začatia a pokračovania trestného stíhania voči osobe žalobcu (ktoré trestné stíhanie neskončilo právoplatným odsúdením žalobcu) a nezákonným obmedzením osobnej slobody žalobcu rozhodnutím o väzbe, vo forme výkonu väzby, ako dôsledku vedeného trestného stíhania voči osobe žalobcu.

117. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že následok zásahu do osobnostných práv žalobcu nie je nezanedbateľný.
Žalobca v konaní preukázal (uniesol dôkazné bremeno), že vyššie uvedenými rozhodnutiami bola viac ako v značnej miere znížená dôstojnosť žalobcu, vážnosť v spoločnosti, ..., čím v konkrétnom prípade žalobca preukázal, že má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

118. K predmetnej veci je potrebné uviesť, že podľa pripojeného trestného spisu bol žalobca políciou podozrievaný z viacerých trestných činov, ktorých trestných činov sa mal žalobca dopustiť v minulosti (nevynímajúc tieto dva, ktoré sú predmetom tohto konania).
Vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, boli vypočutí vyššie uvedení svedkovia, ktoré celé dokazovanie sa zameralo len na trestné stíhanie a väzbu za skutky č. 1/ a 2/.
Vychádzajúc z uvedeného, konštatovaný skutkový stav sa týka skutkov 1/,2/, ktoré skutky 1/,2/ označil žalobca v žalobe a za ktoré skutky bol žalobca trestne stíhaný a za ktoré dva skutky bolo vykonané na osobe žalobcu obmedzenie osobnej slobody vo forme väzby, na základe rozhodnutia o väzbe.

119. Ostatné dôkazy doložené a označené žalobcom a žalovaným v spise (novinové články, reportáže, č. l. 55/ až 71/ spisu) sa v majoritnej miere dotýkali skutkov 1/,2/, za ktoré skutky bolo voči osobe žalobcu vedené trestné stíhanie, ale okrajovo opisovali osobu žalobcu a celkovú prácu osoby žalobcu ako policajta, v minoritnej miere sa dotýkali prípadne aj iných skutkov - tzv. trestných činov, z ktorých bol žalobca orgánmi činnými v trestnom konaní upodozrievaný, vyšetrovaný, popr. stíhaný (bez bližšej konkretizácie).

120. Tiež boli pripojené zápisnice z pojednávaní o výsluchoch svedkov v konaní vedeného pred Okresným súdom Košice 1 40C 203/2011, ktoré zápisnice z pojednávaní sa nachádzajú na č.l. 716 a nasl. spisu 25C 34/2012.
Predmetné dokazovanie sa týkalo ďalšieho skutku žalobcu, za ktorý skutok bol žalobca následne stíhaný tiež väzobne.
Vo veci Okresného súdu Košice 1 boli vypočutí aj iní svedkovia C.. G. V., I. J., Y. K., I. J., Š. E., ktorí opísali negatívny následok trestných stíhaní na osobu žalobcu v konkrétnej a aj vo všeobecnej rovine, spôsobujúci zásah do osobnostných práv žalobcu.

121. Predmetom uplatneného nároku žalobcu sú dva nároky uplatnené žalobcom v konaní, a to nárok žalobcu:
a/ na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami,
b/ na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe,

všetko za dva skutky, ktoré sú opísané v odôvodnení tohto rozsudku.

K veci je potrebné uviesť, že sa jedná o nároky uvedené pod bodmi a/,b/, ktoré nároky vzájomne na seba naväzujú a so sebou úzko súvisia, obidva nároky vyplývajú so zák. č. 58/1969 Zb. a sú samostatnými nárokmi, uplatnené žalobcom ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

122. Zákon č. 58/1969 Zb. nemá ustanovenie, ktoré ustanovenie by vyslovene určilo zásadu pre určenie (výpočet) výšky náhrady nemajetkovej ujmy.
Takéto pravidlo (určenie výšky nemajetkovej ujmy) zakotvil až zákon č. 514/2003 Zb. v § 17 ods. 3/ kde je uvedené, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.
Pokiaľ zákon č. 58/1969 Zb. nemá pravidlo pre určenie výšky nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím a rozhodnutím o väzbe, je možné podporne použiť ustanovenie § 17 ods. 3/ zák. č. 514/2003 Z.z..

112. V týchto súvislostiach je potrebné zdôrazniť, že akékoľvek trestné stíhanie a v rámci tohto trestného stíhania výkon väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca, tiež vyvolávajú aj ďalšie

negatívne dopady na osobný život a životný osud trestne stíhanej osoby, zasahujú do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti.
Je celkom nepochybné, že trestné stíhanie a výkon väzby, ktoré boli realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom u osoby žalobcu, sú spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy, vo sfére osobnostných práv.

123. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca bol nezákonne trestne stíhaný na základe vyššie uvedených dvoch uznesení Krajského úradu justičnej polície PZ v Žilina a na základe vyššie uvedených uznesení Okresného a Krajského súdu Žilina bola nezákonne obmedzená osobná sloboda žalobcu, vo forme výkonu väzby.
Už samo o sebe vyššie uvedené je nezákonným zásahom do práv osoby žalobcu, nezávisle na následku, ktorý následok bol spôsobený nezákonným postupom orgánov štátu.

124. K osobe žalobcu je potrebné uviesť, že osoba žalobcu ako verejne činná osoba (policajt, ktorý má pomáhať a chrániť), je osobou s určitým spoločenským postavením. V súvislosti s trestným stíhaním bol žalobca na verejnosti (v bydlisku, zamestnaní, v spoločnosti, v širokej verejnosti) vykreslený negatívne, ako osoba, ktorá svoje výnimočné postavenie v spoločnosti zneužíva na páchanie rôznej trestnej činnosti.
Spoločnosť (policajti, susedia, verejnosť) sa od osoby žalobcu a jeho najbližších rodinných príslušníkov dištancovali v presvedčení, že skutky kladené za vinu žalobcovi, žalobca skutočne spáchal. V spoločnosti vládlo a do dnešného dňa stále prevláda presvedčenie, že osobu žalobcu bolo potrebné nielen trestne stíhať, ale aj oddeliť od spoločnosti v ktorej žije väzbou a naviac za prezentované konanie žalobcu aj exemplárne potrestať.
Pravdivosť uvedeného obrazu o osobe žalobcu bola umocnená výnimočnou medializáciou vedeného trestného stíhania žalobcu hlavne zo strany Ministerstva vnútra SR, ktorá medializácia ďalej umocnila presvedčenie širokej verejnosti o výnimočnosti negatívnych vlastností osoby žalobcu.

125. Trestným stíhaním (následne rozhodnutím o väzbe) bol žalobca ako príslušník policajného zboru verejne zdiskreditovaný nielen v očiach rodinných príslušníkov, známych, polície, širokej verejnosti, ale aj v očiach skupiny osôb, ktoré osoby páchajú rôznu trestnú činnosť - tzv. „živáňov“, ktorých za rôzne skutky žalobca v minulosti trestne stíhal.
Uvedené osoby mali z väzobného trestného stíhania žalobcu radosť aj pre to, že trestné stíhanie žalobcovi, ktorý bol zásadovým elitným policajtom, bez záznamu v registri trestov, dokázala „vybaviť“ osoba viac krát právoplatne odsúdená za rôznu trestnú činnosť, osoba, ktorú v minulosti stíhal aj žalobca a to len obyčajným listom Ministrovi vnútra SR, zaslaným z výkonu väzby.
Podľa názoru svedkov trestné a väzobné stíhanie žalobcu malo zdiskreditovať celú prácu žalobcu v prospech policajného zboru SR, zamedziť žalobcovi v riadnom výkone práce príslušníka policajného zboru, tiež malo byť aj výstrahou pre ostatných policajtov ako žalobca, ktorý si svoju robotu robili riadne, nezohľadňujúc „vyššie záujmy“ polície.

126. Pokiaľ by sme sa zaoberali osobou žalobcu môžeme konštatovať, že uvedené trestné stíhanie za skutky 1/ a 2/ a väzba žalobcu za skutky 1/ a 2/, diskvalifikovala žalobcu v jeho profesionálnom živote absolútne.
Takýto postup znevážil nielen prácu samotného žalobcu, ale aj prácu celého policajného zboru, v ktorom policajnom zbore žalobca pracoval (širší rozmer trestného stíhania žalobcu).
U osoby žalobcu z dôvodu trestného stíhania je preukázané, že žalobca ako osoba trestne stíhaná (stíhaná aj väzobne), sa nemôže vrátiť späť za príslušníka PZ a ďalej vykonávať prácu staršieho referenta špecialistu úradu boja proti organizovanej kriminalite v hodnosti kapitán, s predpokladaným kariérnym rastom.
Záznamy o začatí trestného stíhania (výkon väzby) sú stále zaevidované v archívoch polície, v prípade previerky osoby žalobcu preukazujú bezpečnostné riziko vyplývajúce z trestného a zároveň väzobného stíhania osoby žalobcu (nezávisle na jeho konečnom výsledku).
Pokiaľ by žalobca potreboval do budúcna bezpečnostnú previerku, z vykonaného dokazovania je preukázané, že vzhľadom na osobu žalobcu by žalobca v prípade potreby nemusel dostať previerku Národného bezpečnostného úradu a tak by bol zmarený jeho ďalší kariérny postup v inom zamestnaní.
V tejto súvislosti (nie však vyslovene z dôvodu tohto väzobného trestného stíhania) bol žalobca personálnym rozkazom ministra vnútra zo služobného pomeru prepustený, prepustením z policajného zboru prišiel žalobca nielen o sociálne istoty, stratil zamestnanie ale hlavne prišiel o pravidelný príjem,

ktorý ako príslušník policajného zboru v pravidelných časových intervaloch dostal vyplácaný, ktorý pravidelný príjem v určitej výške dokázal zabezpečiť slušný životný štandard žalobcu a jeho rodiny.

127. Aj keď od začatia trestného stíhania osoby žalobcu prešlo cca 15 rokov, osoba žalobcu aj v súčasnej dobe rezonuje v policajnom zbore ako osoba nespoľahlivá, príslušníkmi policajného zboru z dôvodu trestného stíhania takto vnímaná.
Predmetné trestné stíhanie bráni žalobcovi aj v súčasnej dobe získať zamestnanie (aj napr. ako externý pracovník), pretože niektoré vysoké školy sa boja osobu žalobcu zamestnať s poukazom na trestné stíhanie žalobcu.
V povedomí širokej verejnosti je stále vnímaný ako osoba nespoľahlivá, s kriminálnou minulosťou.

128. K osobe žalobcu je potrené tiež uviesť, že v súčasnej dobe žalobca vykonáva funkciu starostu obce G. L. E. (starostu obce G. L. E.).
Aj napriek tomu, že ako uchádzač o funkciu starostu v obci G. L. E. bol žalobca v regionálnej politike úspešný, zmazať prezumciu viny zakorenenú v širokej verejnosti (polícia, susedia a hlavne známa či neznáma široká verejnosť) medializáciou väzobného trestného stíhania sa žalobcovi a jeho rodine nepodarí nikdy, čo jednoznačne preukázalo vykonané dokazovanie.

129. Ďalej je potrebné uviesť, že žalobca žil v G. L. E. s manželkou, žalobca vychovával dve maloleté deti pochádzajúce z manželstva.
Žalobca viedol usporiadaný rodinný život, staral sa o maloleté deti, venoval sa futbalu, s manželkou viedol usporiadaný manželský život so všetkým, čo k manželskému životu patrí, je veriaci, navštevuje kostol.
Osobu žalobcu poznali všetci obyvatelia G. L. E. a širokého okolia.
Pokiaľ bol žalobca príslušníkom policajného zboru vo vyššie uvedenej funkcii, požíval v rodine, v obci, v zamestnaní a širokom okolí dobrú povesť, každý jeho spoločenské postavenie vybudované dlhoročným snažením rešpektoval.

130. Začatím trestného stíhania a obmedzením osobnej slobody osoby žalobcu väzbou došlo k zmene pomerov nielen v spoločnosti, obci, zamestnaní ale aj v súkromnom živote žalobcu.
Nielen samotné trestné stíhanie a skutky popisované trestným stíhaním, ale aj iné informácie poskytované políciou najmä manželke žalobcu týkajúce sa spolužitia manželov (frajerky, nevera) ovplyvnilo ďalší súkromný život žalobcu a jeho manželky.
Spochybnením práce žalobcu v policajnom zbore, vedenie dvojakého rodinného života žalobcu prezentované príslušníkom policajného zboru, počas prvej väzby žalobcu, viedlo k naštrbeniu vzťahov manželov.
Do dnešného dňa otázka dôvery (nevery) medzi manželmi rezonuje hlavne zo strany manželky žalobcu, čo viedlo po prepustení žalobcu z väzby k trvalým nedorozumeniam medzi manželmi (hlavne v otázke manželskej dôvery - odluka od lože).
Otázka trestného stíhania žalobcu je v celej rodine tabu, aby sa predišlo nedorozumeniam medzi rodinnými príslušníkmi žalobcu.
Trestné a väzobné stíhanie žalobcu ovplyvnilo aj rodinný život rodiny žalobcu, rodina žalobcu trestným a väzobným stíhaním žalobcu prišla o známych, obyvatelia obce sa počas trestného stíhania žalobcu od rodiny žalobcu dištancovali, výnimkou nebolo ani správanie veriacich v kostole, ktorý kostol navštevovali žalobca a jeho manželka.
Celé toto malo za následok čiastočné odcudzenie manželov.
Syn žalobcu K. K., v snahe vyhnúť sa negatívnym následkom vyplývajúcim z trestného stíhania otca - žalobcu, pretrhal väzby s okolím, odišiel z východného Slovenska pracovať do Nemecka, neskôr sa v Bratislave zamestnal ako príslušník policajného zboru, oženil sa a natrvalo zostal žiť v Bratislave.

131. Vzhľadom na vyššie uvedený následok privodený žalobcovi nezákonným rozhodnutím (nezákonným trestným stíhaním), dĺžkou samotného trestného stíhania, následkom privodeným trestným stíhaním súd dospel k záveru, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú v konečnom dôsledku nezákonným rozhodnutím.
Vzhľadom na vyššie opísaný skutkový stav súd dospel k záveru, že nárok žalobcu na úhradu nemajetkovej ujmy je čiastočne dôvodný a rozhodol tak, ako je uvedené a z titulu nezákonného rozhodnutia priznal žalobcovi sumu vo výške 25.000€, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť do troch dní po právoplatnosti rozsudku.

132. Čo sa týka výkonu väzby vykonanej na osobe žalobcu, k uvedenému je potrebné naviac (oproti vyššie uvedenému) uviesť nasledovné.
Ako je už viackrát uvedené, žalobca pred výkonom väzby pracoval ako starší referent špecialista úradu boja proti organizovanej kriminalite (ÚBOK) v hodnosti kapitán, inak povedané, bol elitný policajt, s určitým služobným postavením v policajnom zbore.
Popis a samotný výkon podmienok vo výkone väzby žalobcom (nespochybnený žalovanou stranou) je pre človeka bez akýchkoľvek predchádzajúcich skúseností nepredstaviteľný.
K podmienkam, ktoré opísal žalobca je potrebné uviesť, že sa jedná zrejme a štandardné podmienky výkonu väzby v v ústavoch Slovenskej republiky.
Otázka však znie, či žalobca vzhľadom na výsledky trestného stíhania sa uvedenej väzbe rozhodnutím o väzbe podriadil v súlade so zákonom alebo nie.
Pokiaľ vychádzame z výsledkov rozsudkov Okresného súdu v Prešove a Krajského súdu v Prešove (s ohľadom na oslobodzujúce rozsudky), musíme konštatovať, že výkon väzby vykonaný od 4.12.2003 do 25.8.2004 na osobe žalobcu, vzhľadom na oslobodzujúce rozsudky nebol zákonný.

133. Výkon väzby predstavoval separovanie osoby žalobcu (predtým nikdy trestne netrestanej osoby, elitného policajta, manžela a otca v jednej osobe) od rodinného, spoločenského, či pracovného prostredia, ktoré prostredie bolo žalobcovi dôverne známe, v ktorom prostredí sa žalobca bez problémov a následkov dokázal pohybovať.
Ako je vyššie uvedené, žalobca bol prvý krát vo výkone väzby v období od 4.12.2003 do 25.8.2004.
Žalobca ako príslušník úradu boja proti organizovanej kriminalite, ktorý predtým vyšetroval osoby podozrivé z rôznej trestnej činnosti, bol umiestnený medzi tieto osoby recidivistov a iných obvinených.
V ústavoch, kde žalobca vykonával väzbu sa vedelo, že vo väzbe je operatívec ÚBOK-u, osoba považovaný spoluväzňami ako nepriateľ č. 1/.
Žalobca bol fotografovaný do informačného systému Ústavu zboru väzenskej a justičnej stráže, v ktorom jeho fotografie zostanú natrvalo.
Väzba na žalobcovi bola vykonávaná tak, že bol umiestňovaný do ciel počas výkonu väzby spolu s ostatnými obvinenými a odsúdenými (aj recidivistami), nevynímajúc osoby, ktoré on ako aktívny policajt pred tým stíhal, viacerí spoluväzni osobu žalobcu poznali ako bývalého policajta, dávali mu to patrične najavo.
Počas uvedeného obdobia ktoré trvalo viac ako 8 mesiacov mal žalobca dôvodne strach o svoj život a zdravie, počas celého obdobia, čo sa podriadil výkonu väzby žil žalobca v permanentnom strachu a strese.
Počas výkonu väzby bol tiež terčom verbálnych útokov, osočovaniu, vyhrážkam, hanlivým gestám a ponižovania zo strany spoluobvinených, popr. potetovaných recidivistov.
V ústave bol ubytovaný v malej, tmavej cele, ktorá bola plesnivá a špinavá, spal na plesnivom matraci, prikrytom prestieradlom a dekou.
Potreby musel vykonávať v prítomnosti spoluobvinených, pred ich očami a naopak.
Až do doby, čo mu rodina zabezpečila civilný odev, bol odetý do väzenského odevu, pokrčená košeľa bez gombíkov, modré tepláky a pod.
Na vychádzke vo väzenskom koridore musel nosiť starý, prešívaný kabát, ktorí nosili iní väzni, ktorí chodili na vychádzky (nevylučujúc osoby majúce svrab či kožné choroby).
Stravu dostával v hliníkovej miske, jesť mohol iba lyžicou, pomáhať si musel rukami, strava pozostávala z neidentifikovateľných polievok, rybacej fašírky, vnútorností, iných jedál, ktoré sa často nedali jesť.
Žalobca počas celého obdobia výkonu väzby trpel opísanými nepredstaviteľnými mukami spôsobenými väzbou.

134. Všetky opísané príkoria súvisiace s väzbou musel žalobca a jeho rodina trpieť počas celého výkonu prvej väzby, vzhľadom na výsledok trestného stíhania nedôvodne.

135. Vzhľadom na vyššie uvedený následok privodený žalobcovi rozhodnutím o väzbe (výkonom väzby) súd dospel k záveru, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na spôsobenú ujmu rozhodnutím o väzbe.
S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru že nárok žalobcu na úhradu nemajetkovej ujmy, vzhľadom na opísaný následok je čiastočne dôvodný a rozhodol tak, ako je uvedené a z titulu rozhodnutia o väzbe priznal žalobcovi sumu vo výške 25.000€, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi do troch dní po právoplatnosti rozsudku.

136. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 28.9.2011 zobral žalobu v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy 1.941.000€ späť, žiadal konanie v tejto časti zastaviť.
Uznesením Okresného súdu Žilina 25C 34/2012 zo dňa 3.9.2015 súd konanie o zaplatenia sumy 1.941.000€ zastavil.
Predmetom nároku na zaplatenie zostala suma na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 59.000€.

137. Ako je vyššie uvedené, zák. č. 58/1969 Zb. nemá osobitné ustanovenie, ktoré osobitné ustanovenie zákona by určovalo kritéria pre určenie maximálnej výšky nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.
V čase účinnosti zák. č. 58/1969 Zb. neexistovali iné právne normy, v kontexte s ktorými by bolo možné posúdiť primeranosť nemajetkovej ujmy (napr. zák. č. 215/2006 Z.z.).
Súd zohľadniac následok spôsobený žalobcovi dĺžkou trestného stíhania, dĺžkou väzobného stíhania, následky na rodinný, osobný, pracovný a spoločenský život priznal žalobcovi sumu 50.000€.

138. Súd pri určení maximálnej výšky nemajetkovej ujmy vychádzal s platnej judikatúry súdov Slovenskej republiky, s právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava 1 z 13.6.2011 č.k. 25C 202/2009-124 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14.8.2013 sp. zn. 2Co/371/2011, ktorými rozsudkami bola priznaná žalobcovi - policajtovi náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20.000€ (uznesenie NS SR 6MCdo/12/2014), s právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava 1 sp. zn. 7C 31/2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 22.2.2012 sp. zn. 4Co 295/2011, ktorými rozsudkami bola priznaná žalobcovi - policajtovi náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 66.387,84€ (uznesenie NS SR 7Cdo 121/2012 zo dňa 14.3.2013).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd priznal voľnou úvahou, zohľadniac spôsobený následok žalobcovi:

a/ nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy z titulu vykonanej väzby (spôsobenej rozhodnutím o väzbe) na sumu 25.000€,
b/ nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy z titulu trestného stíhania (vedenia trestného stíhania a vznesenia obvinenia voči osobe žalobcu) na sumu 25.000€,

139. Vzhľadom k tomu, že Okresný súd Žilina nárok žalobcu nad priznaných 50.000€ z vyššie uvedených dôvodov nepovažoval za dôvodný, súd v zostávajúcej časti žalobu žalobcu nad 50.000€ z a m i e t o l .

140. Podľa § 255 ods. 1/,2/ CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.
Podľa § 262 ods. 1/,2/ a 3/ CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.
O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

141. Žalobca sa podanou žalobou domáhal priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 2.000.000€.
Žalobca podaním doručeným súdu dňa 28.9.2011 zobral žalobu v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy 1.941.000€ späť, žiadal konanie zastaviť.

Uznesením Okresného súdu Žilina 25C 34/2012 zo dňa 3.9.2015 súd konanie o zaplatenia sumy 1.941.000€ zastavil.
Predmetom nároku zostala suma na zaplatenie nemajetkovej vo výške 59.000€, z ktorej bolo žalobcovi vyhovené čiastočne vo výške 50.000€.
Vzhľadom k tomu, že nárok žalobcu v zostávajúcej časti nad 50.000€ bol zamietnutý, Okresný súd Žilina, zohľadniac úspech a neúspech žalobcu (úspech a neúspech žalovaného) o trovách konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku (priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 95%).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.